

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne pristojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., za četrlet 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Spomini na Celje.

Nebroj zaslug iztekajo si naši narodni voditelji in prvoboritelji. Kajti ni ga naroda, koji bi imel v eni osebi združenih toliko različnih delovanj na narodnem polju. Treba je pa zato tudi žilavosti, železne volje in vstrajnosti, da ne omagajo v boji za obstanek. A kaj samo obstanek. Velikanski korak, briljanten napredek zabilježiti je pri celjskih Slovencih v zadnjih letih, kateri kljub vseh srditosti kletih sovragov vstajajo, rastejo in začenjajo gospodovati. Pokazali so to opetovalno, posebno še pri zadnji slavnosti, ko so nastopali taktno, združeno, vsi s stremljenjem povzdigniti ugled naroda našega pred tujci. Vsi z željo upreti se z vso močjo silnemu navalu potujčevanja, otresti se žulečega jarma tisočletnega robstva, iznebiti se svojih mučiteljev, svojih ubijalcev! — Da, toliko tisoč duhov so nam vplenili, koliko src umorili!

Naloga naša pa ni še dovršena s tem, da se trudimo in delamo izven svoje hiše, izven svoje rodbine. Ni li to trpka ironija, da sinovi in hčere marsikterega naših prvakov skoraj ne poznajo slovenskega jezika in če ga poznajo, govori ga redko kedaj. Kajti to je posebno na Štajarskem razvada, bolezen, ta rak rana, da se začne govoriti slovensko a nadaljuje in konča se vedno nemški! — Ali res ne čutite spon, koje vam veže roke in noge, da se ne morete gibati. Ali ne čutite v srcu svojem gnjeva do govornice onih, koji nas hočejo pokončati, zatreti. Da, ubijalci v pravem pomenu so oni, ki napadajo mirnoideče ljudi ter jih pobijajo s palicami, kamenjem ter mečejo vanje vsakoršne nesnage.

Zgražalo se je slovensko štajarsko občinstvo, prisidši na kolodvor, nad takim početjem. Posebno naše dame niso mogle dati duška svojemu ogorčenju drugače, kakor v nemškem jeziku!

Prašam, ni li naš jezik dovolj bogat v izrazih in blagodneč v izrekih, ako hočemo izraziti resne in veličastne trenutke, kakor so bili zjutraj pri blagoslovljenju zastave. Če je pa naše srce veselo, srečno, zadovoljno kakor n. pr. pri koncertu ah, koliko sladkih, mehkih, ljubkih besed ima naš slovar na razpolaganje. Ko nam pa srce krvavi žalosti, ko trepeta v nas sleherni živec v svetem gnjevu, tedaj, ah tedaj dajmo duška svojemu bolu v gromkih izrazih svojega jezika. Samo v skrajni sili govorimo tuji jezik z osebami, ki ne razumejo našega jezika. Drugače naj se glasi povsod mila govornica naša, bodisi v razsvetljenem salonu, kakor v priprosti sobici, v glavnem mestu in kmečki vasi.

Le jezik tvoj pristoja ti,
A tujcu tuj.
S svojim se ponašaj,
A tuje le spoštuj!

Celjsko nemštvo — po zgodovinskih virih.

Pred kakšnimi sedmimi leti imeli so Celjani v svoji sredini nekoga prestozidarskega, nemško nacionalnega profesorja, kateri se je razven velikonemške politike pečal tudi s pisateljevanjem ter je izdal tukaj leta 1889. neko skrupceno knjižuro, nazvano „Cultur und Landschaftsbilder aus Steiermark und Kärnten.“

Prva razprava je „Die deutsche Sprachinsel Cilli.“ To razmotrivanje naj bi bilo strogo zgodovinsko, ker je bil tudi mož baje strokovnjak v zgodovini in zemljepisju. Opisujoč celjsko okolico, pravi: Proti severu in zahodu razteza se široka ravan s snažnimi vasi in selišči posejana, v sredini med vrlo obdelanimi sadovnjaki, obljudena po pridnih Slovencih. Mož bil je tedaj vsaj toliko pošten pripoznati, da vzdržuje ta „nemški otok“ pridni Slovenci.

Kar piše nadalje o nemškem vplivu na Slovence v mestu in okolici, je prežalostna svedočba slovenske omahljivosti — v tačasni dobi pred nekaj leti, kajti sedaj, hvala Bogu, smo se istega vpliva že davno otresli. Ta vpliv je baje Nemcem pripomogel, da so „volilci iz okolice oddali pri volitvah vedno svoje glasove nemškemu kandidatu.“ Taki časi so za zavedne okoličane za večno zginili, in „zgodovinski pisec“ bi se sramoval, ko bi prišel sedaj med nas, kako se zgodovinska resnica po par letih laže, kako rapidno so zgubili njegovi somišljeniki ves tisti odločilni vpliv na Slovence.

Kako se je rekrutiralo že od nekdanjega nemštva tega „jezikovnega otoka“ ter kako se rekrutira isto še danes, ušlo mu je menda iz peresa, ko piše: „Otroci drugorodnega uradnika, koji je nastavljen v Celju, često že ta (uradnik) sam, postanejo Nemci. Baš tako postane tudi italijanski ali nemški obrtnik v občevanju z Nemci često Nемец.“ Gospodu nemškemu „zgodovinarju“ bil je gotovo izraz nemškutar neznan, sicer bi ga bil v svoji resnicoljubnosti gotovo posadil na mesto „Nемец“.

Kako je v Celju v istini s pristnim nemškim značajem, pove nam pisec v sledečem:

„Zato pa se tudi ne more Celje obraniti slovenskega vpliva na oliko svojega značaja. Rojen Celjan, osobito mlajši, izgovarja „k“ slovensko, mehko kakor „gh“. V nemški občevalni jezik vrinile so se že tudi slovenske besede. Pri otrocih in ženskah sliši se čudno moduliranje v jeziku, nekak pojoč odmev. Da, niti na gimnaziju ne govorijo nemški učenci pravilne nemščine.“ — „Da se ne more Celje slovenskega vpliva na razvoj svojega značaja obraniti, je umevno, ker so prišli Nemci v te pokrajine šele v drugem stoletju srednjega veka.“

LISTEK.

Vojna 2000. leta.

Fantastična povest A. Boruma. Iz ruščine poslovenil Zaplaninec.

II.

Župnikov dom se mi je dozdeval nekoliko izpremenjen, no pripisal sem to okolo vladajočemu polumraku. Toda kraj zaprtih hišnih vrat sem zagledal nekaj sličnega gumbu električnega zvonca, a zraven njega — telefonski rogič, — naprava, koja preje, menda zbok raztresenosti, nisem bil zapazil.

V odgovor na moje dano znamenje se je razdal iz rogiča nek neznan glas, izprašujoč me, kdo sem in kaj hočem. Na moj odgovor je sledila še cela vrsta vprašanj, in slednjič se je prikazal nek mlad človek.

Vprašal sem ga nestrpnost, li je doma stotnik Vizer.

„General-feldmaršal Vizer?“ je vprašal mlad človek. „Da on je stanoval tu; no on, in ves njegov štab, in vsi njegovi vojaki so šli odtod še pred solnčnim zahodom.“

„Kaj? Nočna rabuka?“ sem vskliknil. „Treba se je podvizati, da jih dohitim. A morda je že prepozno, ne utegnem? Hej, konja, konja brzo!“

Skočil sem bil v hlev, kamor sem včeraj postavil svojega konja, no — kakšen šment? nisem ga mogel najti.

„Kje pa so konji?“

„Konji? Kakšni konji?“

V globini duše sem preklinjal sedaj precej vestnega prijatelja Vizerja, kateri mi je brzkone poslal konja proti Radgosti; ali srditi se ni nič pomagalo; trebalo se je podvizati, in vprašal sem, ni li vsaj kak voz na razpolago.

Mlad človek je potrjujoče pokimal z glavo in dal v telefon kratko povelje.

Kako pa je bilo moje čudenje, ko je hipoma, povsem brezšumno prikolesil k hiši naročeni voz — nekaj drožki sličnega, brez vsake zaprege, na sprednjem sedežu je sedel človek, vravnavaoč krmilo, kakršno imajo kolesa (velo cipeđi).

Pomajavši z glavo, sem se vsekakor vsedel na voz, ki se je takoj premaknil, izpočetka počasi, a potem vedno urneje ter urneje in prišedši na izborni cesto, vozil slednjič s tako naglostjo, proti koji je hitrost naših brzovlakov pokazala se pravcata želvina hoja. Pri tem sem zapazil, da moj voznik docela nepremično sedi ter ne deluje z nogama; iz tega sem sklepal, da mora biti v vozu mehanski dvigatelj. Na moje vprašanje o tem, je voznik kratko odvrnil.

„Akumulator“.

Prešlo je nekoliko časa, voz je bil brzo zavrt ter obstal pred neko čudno zgradbo, stoječo trdo tik ceste. Na steni tega poslopja sem prebral snažen napis v nekotikih jezikih: „Akumulator-avtomat! Vsled rabe izproženi akumulator s priloženo odmerjeno plačo se tu v petih minutah znova nabaše. Vstrec tega poslopja je stala nevelika tovarna za popraviljanje med potoma poškodovanih koles in motorov.“

„Čudna naprava!“ — sem si mislil. „In kje? V kraju, skoraj povsem neizobraženem!“

Voznik mi je kratko pojasnil, da ne želi peljati dalje, kajti je to nevarno, a mi pokazal približno pot, po kateri je treba iti, da bi došel armado. Zopet ga nisem razumel. Kakšne nevarnosti se neki boji, ako so tu navadni manevri?

Zamišljeno sem jo mahal naravnost čez polje proti kraju vojaških vaj. Mahoma me je preplašil nekak čuden neslišani šum, in napram meni je letela cela vrsta ne vozov, ne vagonov. Prvo minuto sem mislil, da je to vlak; toda ne, vozovi niso bili zvezani drug z drugim, in pri tem narejeni vsi v taki baš obliki, kakor je bil voz, na kojem sem se ravnokar vozil, in — vsi napolnjeni z ranjenci.

Bolniki so ležali, na mojo neizmerno zavzetost, brez najmanjšega gibanja, v blaženi ne-

Kaj porečejo tedaj naši vsiljeni Nemci svojemu zgodovinarju, tisti Nemci, ki vedno bi jejo na svoje izdajalske prsi, rekoč: „Tukaj je zgodovinsko-nemška zemlja, pritepenih Slovencev ne bomo nikoli trpeli!“ No, kaj porečete?

Vsled teh „kričečih dejstev“ menda tudi ni ta knjiga med tukajšnjimi Nemci priljubljena, dasi jo je poklonil baš Celjanom mož, čegar srce je prek pevalo nemških fraz.

Kdo bo v bodočnosti v Celji odločeval, pove nam zopet pisec v nastopnem: „Moč kakšnega naroda kaže se le v vseh njegovih duševnega in gmotnega dela. Ostane tedaj nemško ljudstvo Avstrije nad drugimi narodi države gledè pridnosti in čvrstega, solidnega dela, tedaj je zmaga njegova, drugače ne, ker se mu v drugem slučaju zgubi duševna in gmotna podlaga. Nikakor ne obstoja premoč katerega naroda v njegovih zgodovinskih pravih, kajti prava predočivajo le vedno trenutno razmerje, ona so slabe, jako slabe opore, preko kojih preide zgodovinski duh redno k dnevnemu redu.“

Po pisateljevih razmotrivanjih ima Celje tri kulturne plasti pod seboj; današnja si osmeli pisec smatrati za nemško, pod to je rimska, a pod to keltiška. Mi pa si upamo neoporekljivo razširiti njegova raziskovanja ter dodati v zanesljivem proroškem duhu četrto točko: četrta plast, ki bo častno zagrebla vse dosedajne tri, bo — slovenska.

Toliko iz navedene knjige. Vse tiste zbadljivosti in gnusne opazke, ki krasijo vsakega našega Nemca v govoru in pisavi, in kakršnih se ni mogel izogniti niti ta „zgodovinski pisec“ — pa rajši preskočimo.

Vsekakor pa je bilo v možu nekaj pro-roškega duha, celjski Nemci so ga jako čislali, in menda ravno iz strahu, da so se začele dalekovidne besede zgodovinarja nad Celjem splovnati, začelo se je to ostudno otepanje celjskih Nemcev, da bi obdržali še vsaj nekaj časa senco za „nemški svoj otok“, za nemško kulturno plast.

Toda to besneče branje je zaman, boginja osode že reže nemško vrv, kmalu zdrkne to umetno nemštvo v globino, kjer ga bo zasula čila slovenska plast za — vedno.

Slabo zrno, slab sad!

Za slovensko socialno-demokracijo so nastopili — pasji dnevi! Nje v Trstu izhajajoči glasili „Delavec“ in „Svoboda“ sta prenehala izhajati, in bolezen, ki ju je pokopala, imenuje se — materijelno pomanjkanje. Slovenska internacionalna-mednarodnost je s tem zgubila duševno trdnjavo in zdaj stoji sredi sveta kakor krdelec brez — orožja.

Kdo naj se je zdaj boji?! In bal se je prav za prav tudi prej ni nihče. Kakor nerazodno bitje, kakor mala tropa, capljala je za nemško-židovskim socialnodemokratskim programom, a le žlobodrala njegove nauke v — slovenskem

jeziku. In tako sta pisali tudi njeni glasili, ki sta bili le posnetek listov in nemško-židovskih pijavk, izvirnega blaga in smisla pa je slovenska mednarodnost bore malo donšala! Zdaj bode pa zopet „Arbeiter Zeitung“ dobra, katero vodi židovski dr. Adler, in s katero sta koketirala tudi „Delavec“ in „Svoboda“.

Slovenec ni dovzet za vsako brezmiselnost kričanje. Program slovenske mednarodnosti je program zmešnjav in konfučnosti, čegar jedro ni vredno drugega nego — palice. Ljudje, ki delajo programe in načrte, pa ne vedo kako bi se dali v praksi izvršiti, so na pol blazni in zrel, da se jih odpošlje na kak opazovalni oddelek. In slovenska mednarodnost je kazala povsod znake — napol blaznih domišljavcev. Ljudje, ki v teoriji priporočajo in zahtevajo razdelitev kapitala, od pravo vojaštva, upeljava 8urnega dela za delavca, in druge take podobne preuredbe, ki jih zahtevajo sedaj razmere časa, javni mir in red, — taki ljudje so kričeči fantasti, pa drugega nič. In take generale je imelo bojno krdelec slovenske internacionale, in zato sta poginila njih organa „Delavec“ in „Svoboda“. Kjer ni zdravega razumnega jedra, nikdar ne kali, ne obrodi nikacega sadu in mora poginiti. Tak organizem se mora sam sebe uničiti, pa naj bo že židovsko-nemški ali slovenski! Slovenski delavec je trpin kakor vsi drugi, ali škoda bi bilo zanj, ko bi imel oku žiti se po ljudeh, ki znajo le pesek v oči metati, delati in misliti pa nič, kamo li v praksi pri pomoči mu do blagostanja.

„Delavec“ in „Svoboda“ sta prenehala izhajati. Uničila ju je slovenska socialna demokracija; pustila ju je na cedilu, ker je uvidela, da na Kranjskem za njo žito ne gre v klasje.

Danes ali jutri bomo čul, da je tudi že itak malo soc. demokratično krdelec zapustilo svoje generale, in tedaj bo židovska armada za jedno trdnjavo na slabšem.

Celjske novice.

(Cesarjev rojstni dan v Celji.) Časopisi cele avstrijske države, ki je tako srečna, da praznuje letos velepomemben jubilej polstoletnega vladanja svojega ljubljene cesarja, bili so te dni polni samih poročil, kako imponantno je slavilo udanč avstrijsko ljudstvo rojstni cesarjev dan dne 18. avgusta. Ako govorimo o Avstriji udanem ljudstvu, moramo seveda izključevati nemške prebivalce onih sovražnih gnezd, koje je oslinil posredno ali neposredno Wolf in njegovi „jogri“. Tako zakleto gnezdo je naše Celje glede nemškega prebivalstva. Vsako gorsko selo praznovalo je ta dan ali z vidnimi znaki, ali z gorečimi prošnjami za presvitlega vladarja, celo puntarski Mažari na Reki razobesili so ta dan vse polno zastav po mestu in morski luki, — a naše Celje ni le storilo najmanj v proslavo važnega dneva, pokazalo je naravnost svojo mržnjo in preziranje. V celem mestu ni bilo niti

jedne, čujte avstrijsko misleči ljudje, niti jedne razobešene zastave, razven na našem „Narodnem domu“ in na c. kr. poslopjih. Kdo bi tedaj sedaj ne umel one živinske surovosti zoper Slovence, ker smo slavili med takimi izdajcami cesarski jubilej! Kohko zastav premore naše mesto, ako se pripodi sem par kolesarjev, koliko teh so razvesili celo uradniki ob smrti Bismarcka, a to baje na povelje magistrata! V očiten zasmeh priredili so v predvečer 18. avgusta nek koncert, na katerega je prišla cela — jedna celjska obitelj, s par dijaki, in pri katerem se je ponujal tujim gostom „Wolf-Marsch“, a ko so tuji patriotje zahtevali cesarsko pesem, bil je kapelnik v hudi zadregi, ter rekel, da se zgodi kaj takega le na splošno zahtevanje vseh prisotnikov. Ko se je na to tudi dvignil klic po cesarski pesmi, ugodila je godba po par minutah, a prisotni dijački zatisnili so si ušesa ter zbežali iz dvorane. Dvomimo, da bi se kaj tako podlega pripetilo, ko bi se pela — sultanova himna.

(Nov nemški odvetnik v Celji.) S sedežem v našem mestu nastanil se je odvetniški koncipijent Mraulag, mož, ki grozno črti Slovence in njih jezik. Ali ne životari že dovolj nemških odvetnikov pri nas. Naj bi le bil povprašal vendar poprej dr. Stepischnigga, kako slaba mu prede v kljub dolgoletni praksi.

(Slovenski atletski klub „Skala“) ustanovili so si člani „Celjskega Sokola“ v Celji. Predsednik kluba je dr. Al. Praunseis, tajnik g. Fr. Dokler, blagajnik g. J. Zabukušek. Izgojeval in vezbal bo atlete g. M. Benčan, pa tudi g. I. Kapus. Pristopiti je lahko vsakemu možu in mladeniču. Vstopnina je 50 kr., mesečnina pa 30 kr. Vaje bodo dvakrat v tednu, kar se še bo naznanilo.

(Razobešanje zastav.) Ker gotovo letos slovensko ljudstvo razobeša največ zastav, prigradi se lahko, da se barve napačno razvrstijo. Tako nam piše prijatelj ter prosi pojasnila, ker po njegovih nazorih so visele pri jubilejni slavnosti zastave narobe. Povedano naj bo tedaj za vselej, da se štejejo barve pri razobešenih zastavah od sulice droga, ter mora biti n. pr. cesarska pri sulici črna ter potem rumena, slovenska pa je od sulice šteta: belo-modro-ruđeča.

(Dostavek.) Pri zadnjem poročilu o blagoslovljeni zastavi „Celjskega pevskega društva“ izostalo je po neljubi pomoti, da je eden žrebelj zabilo tudi „Bralno društvo v Št. Pavlu v Sav. dolini“ po pooblaščenju g. Nobera Zanjeru, kar tu dostavljamo.

(Kaj je vse donesla Celjanom naša jubilarna slavnost.) Celjskim očetom je prinesla prepričanje, da se jim Slovenci ne pokorimo nepogojno; njihovi blagajni provzročila je zopet precejšnji izdatek za pivo pouličnjakom, za jajca in piščalke; celjskim policistom prinesla je težke pruske „Pickelhaube“, pod katerimi se potijo liki severni medvedi v naših zverinjakah, celemu Celju odneslo je glasovitega poveljnika Oehsa,

zavednosti; vse so očevidno narkotizovali. To so bili izključno starci, nekateri že čisto postarni; bile so med njimi i ženske; sleherni voz je vodila ženska; in vsi so bili oblečeni v neko široko obleko sivkastega boja.

„Kaj pomeni vse to?“ sem vprašal. „Kakšna nesreča se je pripetila? Se je razpočilo kaj? Je bil požar?“

Na moja vprašanja so se z vozov razdvali neki meni neumljivi kriki, in čez nekaj trenutkov se je ves sanitarni vlak, liki čarobna prikazen, skrtil mojim očem.

Kmalu sem bil srečal novi vlak. Tu so bili vozovi izdelani nekoliko drugače ter oskrbljeni z nekimi posebnimi pripravami, podobnimi električnim strojem. Na vseh vozovih so bili različni napis, sami od sebe svetivši se v polumraku ranega jutra. Na enem vozu sem čital sledeči napis: „Silozapasna kolona. Akumulatorjev voz št. 27: 1,087 metroton“ . . . Dalje čitati nisem mogel. Vlak je hitro letel mimo.

Moja nedoumnost je še bolj rastla. Kaj mora neki biti to?

Hodil sem naglo, da bi preje rešil mučno uganjko. Na srečo, na cesti se je našlo nekaj kolesu sličnega. Skočil sem nanj in letel dalje, ne videč skoraj povsod na cesti razmetanih raz-

ličnih predmetov: potrtih vozov, koscev obleke, orožja; mestoma so se videla celo i človeška telesa.

Prestrašen sem obstal.

Sredi ubitih so bili zopet malone izključno starci pa ženske, uprav v oni sivi obleki z različnimi našivi, koji so značili očevidno vrsto orožja, ali vojaški oddelek. Znači — vsi so vojaki!

No kakšni neki so vendar ti manevri? Kajti to je pravcata vojna. Nekateri ubitih so bili grozovito razmesarjeni; vidno je bilo, da je tudi strašno razsajal artilerijski ogenj, in brčkone so streljali s kartečami, kajti nekatera trupla so bila, kakor rešeta gosto pokrita z malimi, no skoraj izključno predrenimi ranami.

Sedaj nisem več dvomil, da se je tu ravnokar vršila bitka, in znabiti se še kje nadaljuje, pa s kom?

Tu sem bil zazrl i vojske — dolge sive vrste, ki so se vlekli liki velikanske gosenice, deloma peš, deloma na kolesih ter v električnih vozeh.

Brzo sem pospešil k njim, in . . . novo začudenje!

Nisem verjel svojim očem! Da, nemara so ti v sivo obleko oblečeni oddelki, brez izjeme sestojeci iz starcev in žensk, in samo poveljniki so bili mladi ljudje, — nemara so to naši vo-

jaki? In kakšno čudno orožje imajo! Da, proti kakemu sovražniku so se pač oborožili?

Na vsa moja vprašanja so mi ljudje kratko odgovarjali s polneumljivimi besedami; zapazil sem bil tudi, da se oni nič manj ne čudijo meni, nego jaz njim. Naposled, po neskončnem povpraševanju so mi pokazali točko, kjer mi je iskati Vizerja. Obrnil sem tja svoje kolo.

Čez nekaj minut sem obstal na holmecu, obdanem z obilico lepih železnih stolpov ter železnih sten. Na prvi pogled sem uvidel, da so te stene prenesljive; spoznal sem bil i snov, iz koje so bile izdelane; to je bil aluminij; čezmerna tankost sten, pri znani mehkobi aluminija se mi je pokazala vsekakor nezadostna, da bi mogla varovati človeka celo pred puškinimi svinčenkami. No, kakšna pa je bila moja zavzetost, ko sta tresk in sičanje, od časa do časa razlegajoča se za stenami, mi jasno pokazala, da se najmočnejša nabasanja razbijajo o njih, ne store nikomur škode. Skupno s tem sem videl, da se nahajam v samem sredotočju neprijateljskega ognja. V zraku se je nepretrgoma čulo žvižganje ter sičanje smrtonosnih svinčenk.

(Dalje prihodnjič.)

katerega so morali odvesti orožniki vklenjenega k okrožnemu sodišču, kjer je pritiskal svoj obilni trebuh ob leseno ležišče; celjskemu županu in podžupanu pa je prinesla razočarenje, da niti na njuno prošnjo ni spustilo sodišče to steklo živinče zopet na cesto, da si sta zatrjevala, da zgubita z njim „svojega najboljšega prijatelja“. Mi jima že verjamemo! Celjski „žabi“ pa je prinesla toliko lažnivega gradiva, da bo z njim pitala celo leto bedaste svoje bralce.

(Pobožaj ga, pa te — ugrizne.) Grozno maščevanje kuhajo Celjani, ker ni vojaštvo in orožništvo pomagalo pri naši slavnosti z njimi hajlati in Slovence poditi, kakor so tega vajeni od svoje policije. Sedaj denuncirajo s poznato podlostjo cesarske služabnike, posebno grdo so se lotili tukajšnega zaslužnega, za svojo vestno službovanje večkrat odlikovanega orožniškega stražmeštra K., čegar službeno in izvenslužbeno vedenje je nad vse nepristransko. Dolžijo ga, da je peljal nekega razgrajajočega smrkolina kar za ušesa na magistrat. Ko bi bilo to tudi res, ne more nikdo tega omenjenemu možu zameriti, ali ga naj povabi pod svojo pazuo, ali naj oskrunja svoje orožje, oziroma verigo za mlečnozobega frkolina, ko je pa bilo okolo in okolo preveč zrelih „bikov“, za koje je bilo treba verige pripravljene imeti. Nadalje govorijo tudi o nekem vojaku, ki se je hotel pred napadlo ga druhaljo braniti z bajonetom. Kaj pa naj stori sicer vojak v takem kritičnem položaju? Ali naj bo mari oborožen s kamenjem in jajci, kakor celjski junaki? Sama vojaška oblast, ki bi gotovo ne varčila z najgoršo kaznijo, ko bi bilo količkaj povoda zoper slovenskega vojaka, oprostila ga je vsake kazni; tisti znani hajlajoči pekovski vojak, ki ga je aretiral, zaslužil bi si bil tudi pošteno kazen za svojo nepremišljeno uslugo napram celjski sodrgi. Celjski „žabi“ in njenim podrepnikom pa svetujemo, da si ne drznejo več stegati svojih gnusnih krempljev zoper cesarsko vojaštvo in orožništvo, kajti tako daleč še ne segajo njih izdajalstva umazani gobci. A potem pa še zine ostudna celjska „žaba“, ter nam predbaciva denunciranje, ko bi vendar zaslužila cela izdajalska pruska golazen, da se jo za pete izvleče iz avstrijskih tal. Sramu sicer tak zarod ne pozna, zaslužne kazni ji merodajne oblasti tudi ne odmerijo, za to pa mi verni Slovenci pred Celjani in njihovim nemštvom — izpljunimo.

Poštne zadeve.

Slovenci, na branik za svoj jezik in narodnost!

Lepe Zreče ob Dravinji imajo žalibog samo nemški pošni pečat z naslovom: „Ober Röttschach bei Gonobitz“. To spakedrano ime se Zrečam ravno tako podaja, kakor nevesti izpodvrnjen čevlječek. Naš pregovor: „Najboljše se podaja, kar je iz domačega kraja“ daje Zrečanom in vsem okoličanom navodilo in jih vspodbuja k ljubezni do svojega slovenskega materinega jezika, kateremu naj na svoji pošti pridobé postavno veljavo. Ali bi se na poštnem pečatu ne glasil lepše slovenski napis: „Zreče pri Konjicah“, to bi ne bil več izpodvrnjen čevlječek, temveč rožni venec na nevestini glavi. Zdaj so Zreče na vseh potih, koder potujejo njihova pisma „nemška rožica, a doma slovenska ubožica“. Kaj je onde z dvojezičnimi vrednotnicami, tiskovinami itd.? Ali se na pošti morda slovenski jezik zaničuje? Če vozi v Zreče poštni voz iz Konjic, se mora na njem nahajati slovenski napis: „C. kr. pošta Zreče.“ Slavni občinski uradi Zreče, Sv. Kungota, Stranice, Skomarje se torej pozivajo uložiti po „Domovini“ prošnjo na trgovsko ministerstvo za slovenski poštni pečat in za vse napise znotraj in zunaj poštnega urada v Zrečah v slovenskem jeziku. Leta 1890. je štela občina Zreče 1210, Sv. Kungota 487, Stranice 704 in Skomarje 1039 prebivalcev, ki so sami Slovenci. Vsem prebivalcem teh občin priobčujemo naš lep pregovor: „Materina beseda je jasno ogledalo vsa cega ljudstva!“

Iz Planine smo dobili pred kratkim samo nemški „Kartenbrief“, kar nam dokazuje, da onde prodajajo samo nemške poštne vrednotnice. Ako prodaja take samonemške poštne vrednot-

nice tudi kateri trgovec, pritožite se radi tega pri višjih oblastih in če se to godi na pošti, kjer je še vedno samo nemški poštni pečat z napisom „Montpreis“, tedaj storite vse v to pošto spadajoče občine, kar se vam je v 24. št. „Domovine“ svetovalo.

„Iz pšenice, vrli bratje, ljuliko populimo
Ždravo seme v brazde rojstne njive zaplodimo!“

Sv. Jakob v Slovenskih goricah ima na svojem poštnem pečatu tudi slovenski napis, upamo, da so tudi vsi drugi napisi v slovensčini. Ker se nahaja Sv. Jakob v Slovenskih goricah blizu nemške meje, povdarjamo, da onde znajo ceniti svoje pravice po izreku: „Naš jezik nam je sveto pravdo!“ To priobčujemo z veseljem vsem občinam po Slovenskem v hvalevredno posnemanje.

Dvojezične poštne pečate imajo nadalje c. kr. poštni uradi v Lučah pri Ljubnem, v Št. Paulu pri Preboldu, v Solčavi, v Ločah pri Konjicah in Podsredi. Ako se nahajajo na teh poštah vsi napisi, tiskovine, vrednotnice itd. tudi v slovenskem jeziku, tedaj navajamo te pošte za vzgled vsem drugim. Nerednosti pa je treba javno ožigosati, da izve za nje kompetentna občina in občinstvo sploh.

Gg. narodnjaki pri Sv. Petru pod Sv. Gorami, v Ivankovcih, pri Mali Nedelji, pri Veliki Nedelji in v Vidmu so prošeni nam naznaniti, katere občine spadajo celo, katere deloma v ta poštna področja; res sramota je, da imajo vse te pošte samo nemške poštne pečate. Poročajte nam tudi o vseh napisih, vrednotnicah, tiskovinah itd.

„Kdor svoj jezik ljubi in spoštuje
Ga z ljubeznijo povsod neguje!“

Spodnje-štajerske novice.

(Učiteljske premembe.) Za nadučitelja k Novicerkvi pri Ptujju pride nadučitelj v Lehnu pri Ribnici, g. Jakob Kopic; za učitelja v Rečico pride g. Lovro Serajnik ml., do sedaj podučitelj v Prihovi; za učitelja v Kostrivnico g. Ivan Šerbak, do sedaj podučitelj v Črešnjevcu; za učiteljico k Sv. Barbari v Halozah pa gđ. Izabela Šark, do sedajna podučiteljica pri Sv. Lenartu v Slov. goricah. Stalnim podučiteljicam sta imenovani gospici Ida Božič, do sedaj v Kostrivnici za Griže in Ivana Novak na svojem mestu v Galiciji. Z običajno odpustnino stopila je v pokoj podučiteljica v Trbovljah, gđ. Antonija Sterle. Za učiteljico ročnih del imenovani sta Berta Kožuh za Sv. Martin na Paki in Emilija Jager za Studence pri Mariboru.

(Odmevi iz uradne učiteljske konference za celjski in laški okraj.) Oh, Joseph Koschuttnigg „mein lieber heilbruder“, ko si ti dne 13. julija t. l. pri uradni učiteljski konferenci razpravljaj, seveda po nemško, kako se naj v šoli goji čut patriotizma, takrat se je slovenskemu učitelstvu zdelo, da razumiš o tem toliko kakor osel o orgljanju. Pravil si sicer vedno nekaj o ljubezni do cesarja, a nisi dostavil „do avstrijskega cesarja“; izvrstno jo je torej pogodil tovariš, ki ti je vedno na glas dostavljaj izraz „avstrijski“. Nam se je to popolnjevanje zdelo kaj umestno; kajti vemo, da nosiš po Vojniku plavice, kakor vsi tisti, ki časté Bismarcka in škillijo v nemško cesarstvo. Kako more privrženec prusofilov govoriti o avstrijskem patriotizmu? Imeti mora precejšno porcijo pretvorjanja v svojaj skledi. Najlepše pa je bilo v njegovem govoru to, da je sam sebi levite bral. V svojem referatu je namreč naglašal, da delujejo nasproti patriotizmu vsi tisti, ki vzgajajo v mladini srd do druge narodnosti. „Heilbruder Koschuttnigg“, vzemi metlo in pometi te smeti izpod svojega praga! Kajti ti kažeš povsod srd proti slovenstvu, proti narodu, ki ti je dal življenje in ime, ravno ti odgojuješ mladino tako, da vzbujaj v njej srd do slovenskega naroda. Pojdi in popravi se, dokler tega ne storiš, tako dolgo ti govor o patriotizmu ravno tako malo pristuje, kakor zajcu boben ali pa oslu orglje! Le še naprej „gut heil“!

(Razširjene šole.) Štirirazrednica III. dekliske ljudske šole v Mariboru razširi se v petrazrednico; štirirazrednica pri Sv. Vidu pri Ptujju postane pa celo šestrazrednica.

(Sv. Martin v Rožni dolini.) Na cesarjev rojstni dan obhajala je tukajšna šolska mladež

veselico v proslavo 50letnega vladanja našega milega deželnega očeta Franca Jožefa I. Ob pol 8. uri zjutraj zbralo se je v Šmartnu nad 250 šolarjev in mnogo odličnih gostov, (naj omenim med drugim tudi velecejenjo obitelj profesor Štožirjevo, čast. duhovščino in učiteljstvo iz Galicije, vrlih dijakov in domače učiteljstvo) koji so se pomikali v lepem redu z zastavami na čelu na obče znano ter prijazno Šentjungersko goro. Tukaj je razlagal čast. gosp. župnik Al. Kos v prav milih in lepih besedah cesarjevo ljubezen in dobrotljivost do svojih podložnikov. Po pridigi bila je slovesna sv. maša, med katero so šolarji popevali prav lepo mašne pesmi. Po božji službi podali so se otroci pod košata drevesa, kjer so bili obilo pogoščeni s kruhom, klobasami in pijačo. Da so se jedila in pijača razdelila lepo in v redu, naj še poleg drugih pohvalno omenim gđ. Zorko Stožirjevo, gđ. Ivanko Novakovo, Malčko Lajnsicevo ter gospo Mici Kvacovo za blagohotno pomoč. V sveto dolžnost štejem si tudi izrekati srčno zahvalo za velikodušne darove in prispevke vsem onim blagim dobrotnikom, ki so darovali kako svoto v prospeh veselice, posebno pa milost. gospej iz Meierberga, vlec. gosp. prof. Iv. Stožirju, čast. gosp. župniku Kosu in vsem prijateljem mladine. Bog vam plati! Naglo so nam minile vesele urice med nežno mladino, katera je naše upanje, naš ponos, naša bodočnost. Ko se je slavnostni del veselice končal, so se otroci veselili, radovali, peli, deklamovali, igrali razne igre in tako slavili cesarja do noči. Res, prijetne trenutke smo preživeli med šolsko mladino. Marsikateri tovariš razkril je tovarišu (mogoče tudi tovarišici) srce, in tako je prav. Ko se je jelo solnce nagibati proti zatonu, morali smo se pripravljati na odhod s prijaznega hribčka sv. Kunigunde ter nastopiti strmo pot v meglene nižave. Gotovo ostane ta slavnost vsem odraslim, ki so se je vdeležili, zlasti pa našim ukaželjnim šolarčkom v vednem spominu. Našega prevzvišenega vladarja in deželnega očeta pa Bog ohrani zdravega, čilega in krepkega, Bog ga obvari vseh zemeljskih teženj še mnogaja leta!

(„Slovensko katol. polit. društvo“ na Teharjih) zboruje v nedeljo, dne 28. t. m. popoldne ob polu 4. uri pri Štiglicu na Slancih pri Teharji. Društveniki se uljudno vabijo. Odbor.

(Pogorelo) je dne 15. t. m. v Petrovčah poslopje Ane Polak. Nevarnost je bila velika za sosednje hiše, posebno za poštno poslopje. Vrli požarni brambi iz Žalca ter pridnim fantom in možem iz Arjevasi pa se je vendar posrečilo, zabraniti vsako nadaljno škodo. Graje vredno pa je bilo obnašanje nekaterih domačinov, ki so se branili pomagati pri brizgalnici, da si so videli, kako se je že požarna bramba utrudila. Nek domačin se je prigovarjanju baje celo odrezal: „Saj ne gori pri meni!“ Pač žalostno znamenje za dotičnika, ki ima tako malo srca in ljubezni do nesrečnega bližnjega.

(Rojaki pozor!) Po Savinjski dolini se klati nek agent „Nižezemske zavarovalnice“ z imenom Atteneder, to je baje oče onega dijaškega hujskača, ki je bil v dvoboju v Mariboru ustreljen — in zabavlja čez Slovence, da se kadi. Revščine išče kruha in zaslužka med nami in se drzne nas obrekovati in zaničevati. Zato rojaki pozor! Kdor podpira takega hujskača, pluje v svojo lastno skledo!

(Iz Vojnika.) Običajno je, da se povodom rojstnega dne presv. cesarja obhaja slovesna sv. maša v župnijski cerkvi. A nepostavni vojniški župan M. Stallner — kajti on stanuje v občini Škofjaves — je v svoji radikalnosti v imenu občine in krajnega šolskega sveta nepotrebne nemške ljudske šole, cerkveno predstojništvo prosil, da se dne 18. avgusta v podružni cerkvi sv. Florjana ali pa D. Marije služi slovesna cesarska sv. maša, katere se bodo tudi otroci nemške šole vdeležili, a ker se je prošnja odklonila z odgovorom, da se bode po stari navadi v župnijski cerkvi na dan rojstva Njih Veličanstva služila slovesna sv. maša, katere se morajo postavno otroci slovenske in nemške šole vdeležiti, je M. Stallner s svojimi privrženci sklenil, ne se vdeležiti v domači farni cerkvi sv. maše, ampak v Novicerkvi. Pripredili so sedem vozov, na kojih se imajo skupno peljati k cesarski sv.

maši v Novocerkev, a prireditelji so imeli veliko zmoto. — Vozove so sicer skupaj spravili, a vdeležencev niso dovolj dobili, da bi sedeže zasedli, akoravno so vse povabili moškega in ženskega spola — hrome in kruljave. Ta dan je jasno pokazalo, koliko udov šteje županova in podžupanova garda — oziroma koliko Nemcev prebiva v Vojniku, — namreč toliko, da še ne morejo prostore sedmih voz zasesti. Ljudstvo celo reč videvši in nevedevši, za kaj se gre, je radovedno popraševalo, kaj da to pomeni. Eni so rekli, na gostijo se peljajo v Novocerkev, a drugi zopet trdili, ni res, ampak vojniški Nemci po svoji „pratiki“ pust obhajajo. S tem činom se je Stallnerjeva garda jako osmešila ne le pri Slovencih, ampak tudi pri poštenih in trezno mislečih Nemcih, kateri so povabilo, peljati se k Novicerkvi, odločno odklonili, se vdeležili slovenskega opravila v farni cerkvi in ostro obsojali Stallnerjevo početje.

(Veliko pevsko slavnost) priredi slovensko pevsko društvo „Vranska Vila“ s sodelovanjem sl. „Celjskega Sokola“, sl. „Celjskega pevskega društva“, domače čitalnice, požarne brambe in podružnice sv. Cirila in Metoda, povodom blagoslovljenja svoje društvene zastave v spomin 50 letnega vladanja presvitlega cesarja Fran Josipa I. dne 7. in 8. septembra 1893. Vstopnina h koncertu je 50 kr. za osebo. Posebna vabila se ne razpošiljajo. Odbor.

(Pri Sv. Jurji ob Taboru) imajo nov občinski odbor. Izvoljeni so večinoma stari odborniki razven tistih, ki so bili pri zadnjih državnoborskih volitvah na Ropasovi strani. Županom je izvoljen Fr. Hanžič.

(Iz Braslovč) se nam poroča: V nedeljo smo tu imeli shod kat. pol. društva. Zborovalcev je bilo veliko, med njimi tudi precej žensk. Gosp. dr. Ant. Medved je izborni govoril o gestu: „Vse za vero, dom in cesarja“. Navzoči so glasno pritrjevali njegovim besedam. Kokelj je govoril o zatiranju slovenskega naroda v jezikovnem in narodnem oziru. Sklenilo se je poslati prošnjo za slovensko vseučilišče na naučno, in prošnjo za nadsodišče v Ljubljani na juridično ministerstvo. Shod se je vršil na prostem in ob najlepšem vremenu. Po končanem shodu pa nam je še braslovško pevsko društvo zapelo nekaj navdušenih pesmij. Slava zborovalcem in vrlim pevcem!

(V Št. Pavlu v Sav. dol.) praznovala je šolska mladina cesarsko slavnost dne 11. t. m. na vrtu gosp. kraj. šolskega načelnika Gašparja Kača. Začela se je slavnost s slovesno peto mašo in razdeljenjem spominkov med otroke. Popoldne pa se je vdeležilo slavnosti razven šolske mladine, učiteljstva in duhovništva, prav lepo število plemenitih gostov. Igralo se je prav spretno igro „Cesarjeva podoba“, za kar je zahvaliti posebno gospico učiteljico Marico Cimperšek, ki je s trudom tako vrlo izvežbala mlade igralce. Mladinoljubi pogostili so radostne otroke. Razven mičnega petja oglašali so se razni govorniki. Cesarju odposlalo se je udanostno brzojavko. — Dne 21. t. m. pa je priredilo ondotno „Bralno društvo“ baš tako srečno jubilejno slavnost s petjem in gledališkimi igrami.

(Iz Gomiljske.) Že zadnjič poročal je nekdo o čudnih razmerah v Gomiljski. Še bolj čudno, kakor zadnji dogodki, je to, da ima občina Gomiljska navzlic temu, da ne šteje ne jednega Nemca — samo nemški poštni pečat. Kaj je temu vzrok, hočemo še sedaj molčati. Narodnjaki v Gomiljski, brigajte se za to, da dobi Gomiljska slovenski poštni pečat. — Narodna zavest je v Gomiljski sicer že vzbujena, toda veliko je še pomanjkljivega.

(V Rečici v Sav. dolini) sklenil je občinski zastop odposlati peticijo za ustanovitev vseučilišča in pa nadsodišča v Ljubljani. Ti predlogi bili so sprejeti enoglasno.

(Iz Rečice) se nam poroča, da mora od tam odriniti s prazno krošnjo trgovec, ki je bil vsikdar goreč podpiratelj „Südmarke“ in enakih nemških nakan. To bi se moralo že davno zgoditi, da ni med ondotnim prebivalstvom neka brezbriznost, ki nikakor ne dela časti slovenski zavednosti. Sploh se obsojajo ondotne razmere tako ostro, da si jih ne upamo priobčiti, ne da bi škodovali s tem ugledu slovenskega značaja.

Pojavila se je baje celó v tem strogo slovenskem kraju neka nesloga pri prireditvah narodnih vesellic — popolna edinost vlada bajе le edino, kadar se gre popolniti družbo — tarokistov. Ne bilo bi lepo braniti komu pošteno razvedrilo, a v sedajnih resnih časih je potreba najprvo resnega dela in vsestranske sloge za narodno zavest, potem še le — igra.

(Št. Vid pri Grobelnem) Tudi tukaj praznoval se je rojstni dan našega presvitlega cesarja prav slovesno. Ob enem prirejena šolska veselica v proslavo petdesetletnega vladanja Nj. Veličanstva obnesla se je prav sijajno. Vrlji Šentvidčani pokazali so, kako iz srca vdani so svojemu vladarju in da so prijatelji šolske mladine. Vsa čast in lepa hvala njim, ki so s svojo velikodušno darežljivostjo pripomogli tej domoljubni šolski slavnosti do tako sijajnega vpeha!

(Iz Oplotnice) smo zvedeli, da namerava peščica tamošnjih nemškurjev prirediti prihodnjo nedeljo veselico v korist nemškemu „šulfereinu“! Ali pa tudi veste, dragi rojaki, kak namen ima to društvo? V kratkih besedah imate tukaj odgovor: 1. Podkopati vse, kar je verskega, krščanskega. 2. Iztrebiti Slovence ž njih domovine ter pokončati sploh vse, kar je slovenskega, da bi tem ložje pripravili pot Prusom do obal Jadranskega morja. — Glejte no! Temu društvu v korist nameravajo prirediti Oplotničani svojo veselico! Pa ne dovolj, da si sami prizadevajo doseči ta namen, ampak pričakujejo tudi od vas, vrljih slovenskih kmetov, da bi jih podpirali pri tem početju! Ali ni to največja nesramnost od njih?! Gotovo jih je za to navdušil njih „odrešenik“ prusaško misleči i tako delujoči poslanec Wolf, katerega so hodili v nedeljo, dne 14. t. m. poslušati v Konjice. — Dragi rojaki! Kdor izmed vas ima še količkaj verskega čuta, ljubezni do svojih, do ljube domovine, do mile Avstrije in preblagega svitlega cesarja — gotovo ne boče dal svojih težko prisluženih krajcarjev v tak ostuden namen, prepričan, da s tem koplje grob sebi i svojim.

(Konjiško učiteljsko društvo) je priredilo dne 18. avgusta t. l. v slov. šoli v Konjicah v proslavo zlatega jubileja našega presvitlega cesarja slavnostno zborovanje, ki je prav krasno uspelo. Popoldne ob 11. uri so se zbrali v lčno okrašeni učni sobi družega razreda skoraj vsi društveni udje, in akoravno se niso izdajala posebna vabila, došlo je tudi precejšno število drugega občinstva iz Konjic in okolice, tako da je bila šolska soba do malega napolnjena. Med odličnimi gosti opazili smo tudi nadžupnika in uda okr. šol. sveta, č. g. Voha ter slavnostnega g. prof. A. Bezenška. — Slavnostno zborovanje je otvoril društveni predsednik g. Brinar s primernim nagovorom in „slava“ klicem na presvitlega cesarja. Na najvišje mesto odposlala se je brzojavnim potom udanostna izjava. Ko je mešani pevski zbor pod vodstvom pevovodje g. Kokota zapel H. Sattnerjevo „Opomin k petju“, nastopil je slavnostni govornik g. L. Černež, ki je v daljšem, zares prav krasnem govoru očrtal življenje, delovanje in blage lastnosti našega presvitlega cesarja. Ta govor, ki je napravil na poslušalce globok utis, zaključil se je s cesarsko himno, ki se je pela „unisono“. — Z nič manjšim navdušenjem ni bil sprejet slavnostni prolog, kojega je nalašč za to slavnost zložil g. Černež in kojega je deklamirala gđč. Tilka Vidmajerjeva. Dražestna deklamovalka je rešila svojo nalogo prav dobro: prednašala je s finim naglasom in svetim navdušenjem, koje ji je iskriko iz njenih črnih oči. — Muzikalično jako nadarjeni g. Kokot je sviral na gosli eno Weberjevo overturo, g. Beno Serajnik, tudi širšemu občinstvu znan kot izvrstni goslar, pa težavni, a krasni sedmi Beriotov koncert. Spremljevala ju je na glasovir gospa Kokotova, ki je tudi svirala na glasovir krasno Vilharjovo fantazijo „Po jezeru“ tako elegantno spretno in dovršeno, da so poslušalci kar strmeli. Sploh gre gospej Kokotovi vsa hvala, da je s svojim sodelovanjem vsej slavnosti pripomogla do sijajnega vpeha. — Ob 1. uri popoldne zaključil je predsednik slavnostno zborovanje s „slava“ klicem na presvitlega cesarja. — Popoldne se je ob obilni vdeležbi vršila prav živahna zabava pri Sutterju. Uverjeni smo, da ostane ta lepa patrijotična slavnost vsem vdeležencem v

trajnem prijetnem spominu in da si je društvo pridobilo ž njo zopet dokaj novih prijateljev. — Končno naj še na tem mestu izrečemo vso hvalo g. ravnatelju Kapunu, ki je dal prirediti sobo za zborovanje, gđč. Milki Pirnatovi, ki je posodila glasovir, gđč. Kapunovi, Kodermanovi, Malenšekovi, Vidmajerjevi ter g. Rožmanu, ki so oskrbeli vso dekoracijo, kakor tudi vsem drugim, ki so se kaj žrtvovali, da je slavnost tako lepo uspela.

(V Žrečah pri Konjicah) zborovalo je prvokrat „Slov. pol. gospodarsko bralno društvo“. Udeležba bila je ogromna. Slavnostni govor govoril je Dragotin Hribar iz Celja. Udov pristopilo je takoj nad sto. Vsa vas, posebno pa še hiša g. P. Dobnika, v kateri je bilo zborovanje, bila je krasno odičena. Shod je imel popoln vseh in je od društva pričakovati še marsikaj. Več o tem zborovanju prihodnjič.

(Iz Žiō) se nam poroča, da se je ondotni župan, g. Ivan Gosak udeležil županskega shoda v Ljubljani. Otvorilnega zbora in veselice v Žrečah, ki je vrlo dobro uspela, so se udeležili najodličnejši narodnjaki iz Loč, njim na čelu seveda zaradi neomejene gostoljubnosti i nedolžne veselosti obče znani gospod župnik. Tako je prav! Pri takšnih narodnih slavnostih se užiga i plemeniti narodna zavest i odločnost ter vspodbuja narodna požrtvovalnost. Živili!

(Shod volilcev) sklical je dne 21. t. m. k Slaperniku poleg Vitanja drž. in deželni poslanec g. J. Žičkar. Shod volilcev, katerega sta napovedala drž. poslanec č. g. L. Gregorec in dež. poslanec gosp. dr. Jurtela za 21. t. m. k Št. Janžu na Drav. polju, se je preložil na 4. septembra t. l. na Ptujsko goro.

(Trbovlje.) Dne 28. avgusta t. l. popoldne ob 3. uri ima „Kat. delavsko društvo“ svoje mesečno zborovanje v gostilni g. Antona Volavškega. Vsi udje se uljudno vabijo. Predsedništvo.

(Volilni shod.) Državni in deželni poslanec č. g. J. Žičkar boče v nedeljo, dne 28. t. m. ob 4. uri popoldne poročal v Rajhenburgu v hiši g. Unschulda o svojem delovanju v deželnem in državnem zboru.

(Nemški „šulferrajn“ na Slatini.) Na drugem mestu poročamo, kako vzdržuje to zgriženo društvo že desetletje prazno poslopje, namenjeno za ponemčevanje slovenskih otrok. Na vse grožnje in prošnje pa so ostale ondotne korenito slovenske občine popolnoma mrzle napram nemškutarskemu podjetju. Ker pa se je bati, da šolsko poslopje poprej razpade, nego pride v njo prva slovenska žrtva, sklenil je ravnokar „šulferrajn“, da otvori že to jesen na lastne troške privatno „mučilnico“ ter plača sam tudi učitelja. Slovenske občine okolo Slatine, slovenski veljaki in vi slovenski stariši, čuvajte se sedaj nemške pasti! Toliko let branili ste se častno zoper nemčurske umazane nakane, tako častno, strogo po božji in narodnostni zapovedi, da vas lahko stavimo v vzgled celi Sloveniji, gotovo storite isto tudi sedaj kot jeden mož, zavrnite pošteno nesramne barantače vaših otrok za to nemškutarsko žrelo, niti jeden vaših slovenskih otrok ne sme zaiti v ta nemčurski pekel. Otroci v tej šoli se vam odtujijo lastnemu jeziku, sveti veri svojih starišev in vaših pradedov ter vam izidejo iz nje kot bedasti, na srcu in na duši pokvarjeni revčeki, ki se bodo sramovali vas, svojih starišev, vaše prelepe govorice in vaše — vere. In baš to hočejo Nemci z vašimi otroci doseči, tisti Nemci, ki so vam v srcu povsod najhujši sovražniki. Pa vsaj vemo, da vam vsega tega ni treba zabičevati, prašajte le pri vaših dušnih pastirjih in zaslužnih vaših domačih učiteljih. Po njih poduku se ravnajte. Obžalujemo le tiste nesrečnike, ki so odvisni od nemčurske slatinske gospode ter imajo otroke. Žrtvovati bodo morali s krvavečim srcem svoje najdražje blago — nedolžne otročiče nemčurskemu molohu. Vi slovenski razumniki, tukaj pomagati s svetom in dejanjem je vaša sveta dolžnost. Več ne govorimo sedaj!

(Hitrost brzojava.) Prijatelj našega lista nam poroča, da je dne 20. t. m. oddal pri brzojavnem uradu v Ormožu telegram v Središče in sicer še pred 11. uro predpoldne, a telegram je prišel na središko brzojavno postajo še le ob 2. uri 15 minut popoldne. — Iz Ormoža v Sre

dišče se lahko peš pride poldrugo uro, a telegram je potreboval skoro polčtetiri ure. — Vzrok te zamude je bržčas ta, da je bil telegram — slovenski. — Komentara ni treba,

(Shod slovenskih županov v Ljubljani.) Poroča se nam, da se tega velevažnega shoda iz Ljutomerskega okraja ni vdeležil niti eden župan. — Ta vest zdi se nam zelo neverjetna, a če je resnična, potem pa je zares obžalovanja vredna taka narodna mlačnost.

(Neznanega mrtveca) so našli dne 12. t. m. pri Mali Nedelji. Mož je bil v domači obleki brez suknje, star okolo 60 let.

(Ljutomerski kolesarji „Ptiči seliči“) priredé v četrtek, dne 8. septembra 1898, točno ob 3. uri popoldne I. cestno dirko, na cesti Ljutomer, Sv. Križ, Stara vas, Vržeje, Cven, na kojoj se p. n. društvo, p. n. kolesarji in kolesarice ter vsi prijatelji in prijateljice kolesarskega športa vabijo.

(Cezanjska občina) izvolila je čast. gosp. Franca Brgleza, kaplana v Ljutomeru, za častnega občana.

(Od Sv. Jurja v Slov. gor.) došel nam je dopis vrlega rodoljuba, ki toži, kako malo je sloge med domačini za narodno organizacijo. Dočim ima že skoraj vsak gorski kotiček svoje brajno društvo, niso se še mogli do sedaj mnogobrojni Šentjurčani sporazumeti, da bi storili kaj za prepotrebno narodno probujo in zavest. Z dopisnikom nadejamo se tudi mi, da se to vsaj sedaj stori brez obotavljanja.

(Marenberški Nemci) dobili so dovoljenje, da si ustanovijo svojo „šparkaso“. Pri tem ima baje posebnih zaslug vodja slovenjegraškega okr. glavarstva, znani nam g. Zoff. Častna diploma mu je neki že zajamčena, kakor hitro napravi novi nemški zavod toliko „profita“.

(Občeslovensko obrtno društvo v Celji) priredi v nedeljo, dne 28. avgusta t. l. ob 3. uri popoldne pri Sv. Križu nad Mariborom v gostilni pri Kočevarju zborovanje, pri katerem boče g. Dragotin Hribar iz Celja govoril o naših gospodarskih razmerah, g. dr. Radoslav Pipuš iz Maribora pa o potrebi boljše ceste, ki bi vezala Dravsko in gornjo Pesniško dolino čez Kozjak, ter o sredstvih, kako si dobiti to cesto. K obilni udeležbi vabi odbor.

(Cesarjevo pomiloščenje.) Povodom svojega rojstnega dne je pomilostil cesar 19 kaznjencev, od teh sta dva v mariborski kaznilnici.

(Samomor.) V noči dne 11. t. m. ustrelil se je blizu škofijskega gradu Vindenau pri Mariboru vpokojeni stotnik F. Perthaler. Vzrok bil je strah pred sodnim postopanjem.

(Pri graškem poštne ravnateljstvu) zgodila se bo menda res v kratkem prememba. Dosedajni poštni ravnatelj, dvorni svetnik Gross, odide v pokoj, a na njegovo mesto pride tržaški ravnatelj, dvorni svetnik Pokorny. Komu bo ta prememba v korist, razvidimo iz graških listov, ki mu že sedaj molijo roke v pozdrav, češ, Pokorny nam Gradčanom ni neznana oseba, stekel si je že za naše mesto svojedobno dokaj zaslug, a največ zaslug ima za poštno področje v Trstu, kjer je ozdravil ondotne poštne odnošaje. Če je tako početje zdravljenja, potem je zdravnik tudi — konjederec za mrhovino. Da je ostalo Italijanom zdravo nacionalno telo, odsekaval je slovenskemu življu v svojem poštne področju brezusmiljeno roke in — glavo. S tako metodo zdravljenja naj svetnik Pokorny nikar ne hodi k nam, ako je ne misli vporabljaliti zoper nepotrebne, slovenstvu kvarljive nemške izrastke na poštne polju.

(Kako deluje med nami nemški „šulferajn“?) To vsiljivo društvo s svojimi gnusnimi načeli, raznaroditi slovenske otroke, peša zadnja leta vidno ter obstoji v resnici le še ob sleparski reklamami. Dohodkov je imelo to društvo v letu 1897. le še 186.000 gld., dočim je imelo 1896. leto 214.000 gld., vsled tega propadanja ni društvo ustanovilo pretečeno leto ni jedne nove šole, niti jednega otroškega vrteca, a opustiti je moralo nebroj šol na Češkem in Moravskem. Na Štajarskem je vzdrževalo društvo sledeče mučilnice: Št. Ilj v Slov. gor. in Sevnica, po društvu podpirane so bile šole v Pekrah pri Mariboru in Štorčih. Ponemčevalne otroške vrtece je imelo v Ormožu in Slov. Gradcu, podpiralo

pa je projektiran otroški vrtec v Šoštanj, Rogatcu, Laškem, Vitanju in na Slatini. Ako je še drugod izvršlo ves denar zastonj, opekli so se Nemci še posebno na Slatini, kjer jim ne nosi že desetletja šola niti krajcarja obresti, niti jim dá kakega janičarja — ker je prazna. Posebno zanimivo pa bi bilo zvedeti, kje in kateri so tisti Judeži med našimi učitelji, ki so dobivali po letnem društvenem izkazu „Ehregaben“ za njih izdajalsko početje v šolah na slovenskem Štajarskem. Takih je bilo leta 1897. pri nas 6 — nevredni, da jih nosi slovenska zemlja, da se jim izroča nedolžna slovenska mladina. Nekateri pač slutimo, ter jim kliče ves slovenski rod: Sram vas bilo, izdajice!!

Druge slovenske novice.

(Shod slovenskih županov v Ljubljani.) Dne 16. oziroma 17. avgusta t. l. zbralo se je v Ljubljani, kakor smo že poročali, okolu 700 slovenskih županov, in sicer iz štirih kronovin: Kranjske, Štajarske, Koroške in Primorja. Razen teh je bilo na shodu 20 drž. in deželnih poslancev. Namen shoda je bil pred vsem, izraziti kot zastopniki celokupnega slovenskega naroda neomejeno udanost in zvestobo Nj. Veličanstvu cesarju in v tega naroda imenu izraziti radost nad 50letnim vladanjem Njegovim. Nadalje pa poudarjati potrebe slovenskega naroda, zlasti gledé justice in slovenske visokošolske mladine. Župan Ivan Hribar, kot predsednik shoda, odposlal je pri otvoritvi tega brzojavno pozdrav in izraze najglobokejše udanosti zbranih slovenskih županov; za tem pa se je pričelo zborovanje. Sklenjene so bile tri resolucije in adresa do cesarja, katera se bode potom deželne vlade odposlala na Najvišje mesto. Resoluciji obsegata: 1. Zahtevo ravnopravnosti slovenskega jezika pri nadsodišču v Gradcu. 2. Ustanovitev vseučilišča v Ljubljani in slednjič se je sklenilo na shodu, ustanoviti „Zavezo vseh slovenskih županov“ in na predlog g. župana J. Lipuša iz Višnje vasi pri Vojniku bode ta „Zveza“ skrbela za ustanovitev kmetijskih zadrug. Vsi ti sklepi in resolucije so bili jednoglasno sprejeti in pripravljeni za daljno izvršitev. O nekaterih važnejših točkah hočemo spregovoriti še v prihodnji številki. Da je bil shod nenavadna, imponantna manifestacija, ni treba še posebe omenjati. Župani kot zastopniki občinske samouprave in za jedno slovenskega naroda so se pri shodu udeležili z velikim zanimanjem debat o posameznih točkah ter bili v vseh sklepih edini. Da bode to zborovanje rodilo obilo sadu za slovensko stvar, priznajo tudi naši nasprotniki sami. Omeniti nam je slednjič tudi pogoščena navzočih županov in poslancev, katero je oskrbel ljubljanski župan Ivan Hribar, in katero je zelo vsestransko pohvalo in priznanje.

(Vsedijaški shod v Ljubljani.) Dve ideji sta, katerim na ljubo se je letos sklical v Ljubljano vsedijaški shod: Dijaška organizacija, katera glavni namen obsega narodno probujo in pa vprašanje in razmotrivanje o slovenskem vseučilišču, t. j. točke najbolj pereče in za slovenski narod najvažnejše. Da sta ti dve ideji našli mej slovenskim dijaštvom, osobito visokošolci, obilo navdušenja, ni čuda! Dne 19. avgusta t. l. zbralo se je v Ljubljani k temu shodu do 200 vseučiliščnikov slovenskih. Akademikna društva: „Slovenija“, „Danica“, „Triglav“ i. dr. bila so na tem shodu v velikem številu. Prvo zborovanje je bilo dne 19. t. m. na kojega dnevnem redu je bila točka „Vseučilišče“ (v Ljubljano). — Po kratkem sklepanji sestavljena je bila resolucija, ki zahteva vsled nastalih razmer in potreba za slovensko vseučiliško mladino iz Kranjske, Štajarske, Koroške, Primorske ter Hrvatske ustanovitev vseučilišča v Ljubljani, na katerem bi se predavalo v slovenskem, nemškem, italijanskem in hrvatskem jeziku. Za začetek ustanoviti bi bilo tri fakultete: modroslovno, bogoslovno in pravoslovno. Ta resolucija se izroči na pristojnem mestu. — Drugi dan 20. avgusta t. l. vršilo se je II. zborovanje. Na dnevnem redu je bila: Vsedijaška organizacija. Po kratkih debatah sklenilo se je preosnovati ferijalno društvo „Savo“, poskrbeti za tesnejšo zvezo mej slovenskim dijaštvom. Predsednik „Slovenije“ in vse-

dijaškega shoda predlagal je v to svrhu dve resoluciji, glaseči se: I. Slovenski visokošolci in abiturijentje, zbrani na shodu v Ljubljani, pozivljajo vsakega slov. visokošolca in abiturijenta, da pristopi slov. akademiknem društvom. Za Dunaj bodi središče dijakov „Slovenija“, za Gradec „Triglav“, za Prago „Slov. klub Slavija“. II. Slovenski visokošolci se pozivljejo, da pristopijo slovenskemu ferijalnemu društvu „Sava“, da se ono oživi in preosnuje. O teh resolucijah se je vnela daljša in deloma viharna razprava, katere konec pa je naposled bil ta, da sta bili pri glasovanju z vsemi proti 13 glasom vsprejeti. S tem se je shod zaključil. — V petek, dne 19. t. m. zvečer priredili so slovenski visokošolci županu Hribarju serenado, ki je bila prav sijajna. Visokošolci so zapeli pred mestno hišo dve lepi pesmi potem pa odposlali posebno deputacijo da se pokloni županu. Župan Hribar se je razbalkon zahvalil visokošolcem v imenu Ljubljane in občinskega zastopa ter izrazil veselje, da se tudi slov. visokošolci potegujejo za slov. vseučilišče. V soboto popoldne ob 2. uri je bil v „Nar. domu“ banket, v nedeljo opoldne pa so se slov. visokošolci peljali v Kranj, da se položi na Prešernov grob namenjeni venec.

(Predsednikom kmetijske družbe kranjske) potrdil je cesar g. ces. svetnika Ivana Murnika.

(„Glasbena Matica“ v Ljubljani) izvolila je svojim častnim članom mnogoletnega zaslužnega predsednika g. Frana Ravnihar.

(V Ljubljani) se gradi nova vojaška bolnica.

(Slovenske predstave) v deželnem gledališču v Ljubljani prično se letos z 20. septembrom. Engaževanih je nekaj novih močij, in tudi vspehod predstave je jako skrbno izbran po naj-novejših zahtevah.

(Pevsko in tamburaško društvo „Zvon“ v Šmartnu pri Litiji) razvije dne 8. septembra t. l. v proslavo petdesetletnega vladarstva Nj. Veličanstva Franc Jožefa I. kot zaščitnika in pospešitelja umetnosti svoj prapor. Natančnejši vzpored slavnosti objavimo kasneje.

(Nezgode.) Dne 15. t. m. nabiral je 16letni Ivan Lononar z Jesenic na Kleku planinke, pri tem padel v globok prepad ter se ubil. — V noči 16. t. m. padel je v Vabi na Gorenjskem hlapec J. Vovk z ležišča na dvorišče ter se ubil.

(Jubilejska konjska dirka dirka v Št. Jerneju na Dolenjskem) v nedeljo, dne 4. septembra t. l. obeta biti letos jako sijajna. Daril je dvanajst v skupnem znesku 1000 kron.

(V Idriji) ustanovili so preteklo nedeljo telovadno društvo „Sokol“. Društvo uživa splošne simpatije in mu je to porok za bodočnost in obstanek.

(Ogenj.) V noči 21. t. m. je pogorelo v Gabrčah pri Senožečah 12 hiš z gospodarskimi poslopji, s krmo in živežem vred. Škoda je veličanska.

(Za pošto pri Sv. Petru na Krasu) so imenovani kot poštni asistentje gg. Jerko Perič iz Splita, Ante Franič iz Zadra in Fran Globočnik, bivši poročnik iz Lvova. Lepo, da se je začelo ozirati na Slovane.

(„Katoliško polit. gospodarsko društvo“ za Slovence na Koroškem) napravi dne 28. t. m. pri Müllerju v Železni Kapli shod, na katerem bode poročal poslanec Lambert Einspieler.

(Požar.) Dne 6. t. m. pogorela je cela vas Dropolje v Zilji na Koroškem. Zgorelo je tudi mnogo živine in vsi gospodarski pridelki.

(Industrija na Koroškem) močno peša. Ni še dolgo da so ustavili mnogoletne obsežne rudnike, kjer si je služilo tisoče delavcev vsakdanji kruh, a že zopet je postavila montanska družba v Celovcu nad 200 delavcev na cesto, ker je opustila svojo tovarno za stroje.

(Umrli) je na Proseku pri Trstu ondotni učitelj g. Janko Štrukelj. Bil je uzor vnetega slovenskega rodoljuba. Lahka mu zemljica!

(Pevsko društvo „Hajdrih“) na Proseku slavilo bode dne 4. septembra t. l. svojo desetletnico in blagoslovljenje svoje krasne trobojne zastave.

(Trst in cesarjev rojstni dan.) V predvečer 18. avgusta odpeljalo se je iz Trsta mnogo italijanskih rodbin v — Italijo, da jim ni bilo treba gledati cesarske slavnosti v Trstu. Seveda je bil to pri laški gospodi zgolj slučaj. Vsekakor

pa je bolje tako, še boljše pa bi bilo, ko bi investne gospode sploh nazaj ne bilo. Tudi za naše Celjane bi bilo lepše, da bi bili odpotovali ta dan kam v Berlin, nego da so naravnost onečastili ta patrijotičen dan s svojim okuženim dihanjem na avstrijskih tleh.

Druge avstrijske novice.

(Cesarjev rojstni dan) slavili so udani podaniki v celi državi letos, kakor gotovo še nobeno leto za 50letne vlade. Nek dunajski list piše o teh občinih slavnostih: „Slavnost cesarjevega rojstvenega dne ostane vsem v trajnem spominu; bil je dan pravega veselja in radosti. Vseh 50 let niso avstrijski narodi tako slovesno praznovali tega dne. V vseh mestih in vaseh, v središčih prometa in v tihih dolinah, v pogorskih seliščih in ob obalah morja, povsod so včeraj odmevali veseli klici: „Naš preljubljeni cesar naj živi!“ Pa tudi zunaj državnih meja po vsej Evropi in po vsem svetu, koder bivajo Avstrijci, so se spominjali rojstvenega dne. Z veseljem zadoščanjem opazujemo, da so v ljubezni do prevzvišenega vladarja vsi državljani eden bratski narod, da utihnejo vse politične razlike in socialna nesprotja, kedar treba pokazati zvesto udanost cesarju.“ Tako na Dunaju in po celi Avstriji, kako pa v Celju?

(Državni zbor) skliče se baje zanesljivo dne 12. septembra, vendar pa je še mnogo odvisno od obojestranskih ministerskih pogajanj. Ker so bila taka posvetovanja nedavno v lšlu brezvspešna, snišli so se avstrijski in ogrski ministri dne 24. t. m. v Budapešti k zadnjemu dogovoru. Thunova vlada je baje celó pripravljena preklicati jezikovne naredbe za Čehe, toda boji se vendar, da bi znala pomiriti s tem le kričeče nemško dete, a razkačila bi slovanskega leva.

(Dunaj.) Dunajski posvečeni škof dr. Angerer je dne 22. t. m. umrl.

(Vlada zopet omahuje) in misli vendar preklicati na ljubo pruskomislečim nacionalcem jezikovne naredbe. Čehi žugajo, če se to dogodi, z opozicijo, kakoršne še svet videl ni. Da bodo vsi avstrijski Slovani z njimi, je ob sebi razumno.

(Lep čin avstrijskega patrijotizma.) Povodom 50letnega cesarjevega rojstnega dne je podaril praški tovarnar vitez Kubinski 200.000 kron kot ustanovo za svoje onemogle delavce in udove. — Predsedstvo dunajske jubilejske razstave pa je darovalo v dobre namene ob tej priliki 52.000 kron. Tako se spolnjuje cesarjeva želja.

(Praški župan dr. Podlipny) dobil je po sklepu mestnega sveta enako zlato častno verižico okolo vratú, kakor jo nosi dunajski župan. Ko mu jo je po posvetitvi izročil najstarejši mestni odbornik, izrekel je med drugim: „Narod češki iskreno želi, da bi krasila ta častna verižica vedno češka prsa, v katerih bije tako pošteno in verno srce za češko stvar in zlato Prago, kakor v prsih sedajnega župana.“

(Na Reki) vlada zadnji čas velika razburjenost med Hrvati, kajti celo mesto, vsi javni uradi, ladije skupnih družb okrašene so izključno z mažarskimi zastavami; mažarska trobojnica visi pa tudi na magistratni hiši. Prišlo je že na večih krajih do spopadov, a mažarske zastave in mažarsko gospodarstvo se s tem ne prežene iz hrvaške zemlje. Maščevanje za prejšno ljubkovanje in protežiranje mažaronstva v Reki zadelo je Hrvate občutno.

(Umrl je) dne 22. t. m. knez Pavel Eszterházy na svojem posestvu blizu Šoprona nenadoma.

(Mažari proti jubilejni svetinji.) Drznost Mažarov je znana. Sedaj oporekajo mažarski listi cesarju pravico, ker je pisal baronu Banffyju in zunanjemu ministru Goluchovskemu pisma brez podpisa ministerskega predsednika, v kojih pisnih naznanja cesar, da je ustanovil svetinjo za vojaštvo in uradništvo v spomin 50letne vlade. Mažari zanikajo namreč, da bi se smela že letos obhajati 50letnica cesarjeve vlade, češ, za Ogrsko je kronan še le leta 1868. Mi naj bi čakali Mažarom na ljubo še 20 let na vladarski jubilej? Taka drznost že res ni več navadna domišljija.

Ogled po širnem svetu.

(Črnogorski knez) je priredil v častni spomin rojstnega dne našega cesarja dne 18 t. m. v svoji palači slavnostni obed, ter ob enem čestital jako prisrčno našemu cesarju brzozavnim potom. Vidi se tedaj, kako zvišeno je stališče črnogorskega kneza nad raznimi pamfleti v pol vladnih avstrijskih listih, ki so ga zadnji čas brez povoda prav nesramno napadali.

(Za laško irredento) govoril je nedavno italijanski poslanec kot predsednik turinske razstave: „Moje misli hite v Trst, ki je kri od naše krvi, ki je vtelešen v naše življenje, ki nam pripada in ki bo v bližnji prihodnosti z nami tudi politično združen“. Tržaški in drugi avstrijski Italijani karajo govornika, kako si je upal njih tajne želje razkriti svetu; kako jim še hoče v zanaprej kdo verjeti, da v Trstu ni irredente. Drugi listi nasprotno zatrjujejo, da so se govorniku te besede nehoté izmuznile. Pač res, ako se noče morilca obsoditi, natveže se mu — blaznost.

(General Černajev umrl.) Na Ruskem je umrl dne 16. t. m. 70letni general Černajev, ki se je udeleževal vseh ruskih vojn od leta 1864., a v mirnih časih deloval je vstrajno na političnem polju, ter ustanovil svoj lastni list „Ruskij Mir“. Bil je vnet in neustrašen agitator za vse slovanske ideje, vsled česar so ga Nemci strupeno sovražili in grdili.

(V Španiji) ne bo nastopil s sklenjeno mirovno pogodbo zaželjeni mir, nego neredi in nasilstva se le množijo. V gorah se zbirajo oborožene prikazni, večinoma dosluženi vojaki. Jedni teh pripadajo karlistiški, drugi republikanski stranki. Prebivalci iz samotnih naselbin bežijo v mesta ter noče tam nikdo obdelovati polja, videč, da mu poberejo sad roparske čete. Kaj še le bo, ko se povrnejo vojaki iz Kube domov, ter ne najdejo potrebnega živeža; potegnili jo bodo k roparskim klatežem.

(Tudi v Ameriko) vzeli so naši rojaki podedovani, pogubonosni greh nesloge s saboj. Med Slovenci vlada menda res sloga le dotlej, da še imajo skupno jedno cerkev, jedno šolo in jeden list, kakor hitro pa se ti podvoji, zbudijo peklenšček nesloge. Naši rojaki v Ameriki imajo dva svoja lista, „Glas Naroda“ in „Amerikanski Slovenec“ ter zeló razširjeno podporno društvo delavcev, zvano „Jednota“. Zadnji list si prisvoja nekako nadzorstvo nad tem društvom, kar prvega jezi, da zahteva, naj se društvo razcepi. Vsled tega godijo se v obeh listih tako hudi napadi, kakor da bi šlo za mohamedanca in kristjana, ne pa za Slovence proti Slovencu. Kajpak, da je bilo treba ta naglavni slovanski greh raznesti na novi svet, da se nam drugorodci rogajo.

Dopisi.

Slavnemu uredništvu lista „Domovina“ v Celji. Sklicavaje se na § 19. tiskovnega zakona prosim objaviti točno, kakor zakon zahteva, naslednji popravek, dejanski:

List „Domovina“ objavil je v št. 31 z dne 5. avgusta 1898, na strani 246, naslednje: „volilci . . . obsojajo najstrožje oni govor drž. poslanca Lav. Gregoreca, v katerem je tako samolastno in ne meneč se za koristi in potrebe slovanskega naroda zagovarjal predpravice nemškega jezika in posredno nemštva.“

To očitje je popolnoma neopravičeno. Jaz nisem takrat „samolastno“ govoril, ampak v imenu „krščansko slovanske zveze“ in ta meni ni oporekla in sem še sedaj njeni zastopnik v parlamentarni komisiji. Ni res, da bi bil jaz „predpravice nemškega jezika zagovarjal“, marveč ravno v omenjenem govoru sem z najtehtnejšimi razlogi pobijal one Nence, kateri svojemu jeziku zahtevajo „predpravice“, namreč postavno uvedenje nemščine kot edino veljavnega in izključivega državnega jezika ter povdarjal, da se v smislu člena XIX drž. osn. pr. vsi — torej tudi slovenski — v deželi navadni jeziki enakopravni in torej državni jeziki, to je takšni, v katerih ima tudi država s svojimi dotičnimi državljani poslovati. Naposled ni res, da sem govoril „ne meneč se za koristi in potrebe slovanskega naroda“, ampak govoril sem prav za prav le zaradi tega, da se izvoli jezikovni odsek, kateri

bi naj v smislu člena XIX. izdelal „jezikovni zakon v obrambo narodnih manjšin“, torej tudi slovenskih na Štajarskem in Koroškem, ter sem celó črtež takšnega zakona sam sestavil, v „Südsteirische Post“ letos objavil in ponatis med državne poslance razdelil.

Novacerkva, dne 22. avgusta 1898.

Dr. Lav. Gregorec.
državni poslanec.

Če je popravek istinit, potem ni lepo, da se državni poslanci — kolegi ne potegnejo za g. dr. Lav. Gregoreca in ne naznanijo na shodih njegovo postopanje ter dokažejo nedolžnost.

Iz Vojnika. Prekrasen in radosten bil je 18. dan t. m. za mladino, ki obiskuje vojniško slovensko šolo. V novi župnijski cerkvi vršila se je — kot običajno — svečana služba božja, a na to napotili so se otroci in precejšnje število mladino ljubov v bližnji gozd, v takozvano Paradeško. Sredi divnega gaja, kjer se dvigujejo stoletni gabri, s čudno zasukanimi debli in gostimi vejami, da se človeku zdi, kot da bi bil v velikanskem templju: tam se je ustavila radovedna mladež pred lepo okrašenim odrom. Kot uvod k veselici igrali so učenci prekrasno gledališko igro, katero je nalašč za to slavnost spisala in priredila velerodna gospa baronica Wittenbach. Gledalci bili so kar presenečeni, da celo ginjeni, tako dobro se je izvrševala ta igrica. Posebno Lukec (J. Gajšek) rešil je dobro svojo nalogo; jabolko, katero so mu na nos začarali gozdni duhovi, obudilo je veliko smeha. Vila (T. Hrastnik) je prav vrlo razlagala svojim podložnim duhovom — Vetrovom, Bršlinu, Praproti, boginji cvetlic in Jablančici — znamenitost cesarskega jubileja. Tudi nagajivi škrateljček (Gorečan) je s svojo ognjeno rdečo oblekico prav dopadal gledalcem. — Nato razlagal je g. nadučitelj pomen jubilejne slavnosti in g. načelnik krajnega šolskega sveta izpregovoril je nekaj prav lepih besedij otrokom v izpodbujjo. Nekateri učenci deklamovali so še nekaj mičnih pesmic, a na to zadoneli so ubrani glasovi iz nežnih grl po širnem gaju. Naposled pogostila se je še mladina in priredile so se ji raznovrstne igre. Solnce nagnilo se je že precej čez poludne, ko so se razšli otroci veselih, žarnih src vsak na svoj dom. — Toda nekaj je žalilo zadovoljnost tega dne. G. nadučitelj Jos. Košutnik pobrisal jo je bil tudi letos iz gaja — kot lani koncem šol. leta — kar kmalu, ko je dokončal svoj govor. Sevé, mudilo se mu je nabirat plavic ali pa se mu je tožilo po „Heiló bruderjih“. Za prihodnjic bi mu svetovali, naj pusti tudi še svoje govore, saj „kar od srca ne pride, tudi k srcu ne gre“. — Najiskrenejša zahvala mora se pa izreči vlec. gosp. dobrotnikom, ki so nabiraljem — g. nadučitelj Košutnik, sevé, ni nabral pri svojih „prijateljih“ niti vinarja — tako radovoljno odprli svoje radodarne roke, da se je priredila naši slovenski mladini ta prekrasna slavnost.

Iz Ptuja. Volitve v okrajno bolniško blagajno v Ptuji zaradi nepostavnosti — ovržene!

Okrajna bolniška blagajna bila je dosedaj edino in izključno v nemčurski oblasti, da-si je dobra polovica obrtnikov na deželi, kateri morajo po postavi in po pravilih te blagajne tudi biti zastopani, ker so delodajalci in morajo za svoje uslužbenke, pomagače itd. mesečne doneske plačevati. Dosedaj so pa nekateri gospodje v Ptuji volitve zmiraj na tak način vodili in izvršili, da delodajalci na deželi o teh volitvah niti znali niso.

Vsled tega jim tudi ni bilo možno, se volitev udeleževati ali slovenskih obrtnikov kot poslancev k skupščini poslati.

Tudi letos mislili so stvar tako po domače med seboj uravnati in so volitve tako izvršili, da slovenski obrtniki na deželi o volitvah niti nič vedeli niso.

To pa je napotilo slovanskega odvetnika dr. Anton Brumena v Ptuji, da je vložil rekurz proti takemu postopanju na c. kr. namestništvo v Gradcu, kateri rekurz so podpisali tudi drugi slovenski odvetniki, notarji in delodajalci v Ptuji.

C. kr. namestništvo v Gradcu je rekurzu ugodilo. Prišlo bode torej do nove volitve.

Mi toraj že sedaj opominjamo občinske predstojnike ptujskega okraja, da naj gledajo

na to, da pristopijo vsi slovenski obrtniki k okrajni bolniški blagajni, da se nam posreči pri prihodnji volitvi ovreči sedajno vodstvo.

Nedostatki dosedanjega poslovanja so tako veliki, da je dolžnost vsakega slovenskega obrtnika delati na to, da se vodstvo okrajne bolniške blagajne spremeni.

Najznamenitejši nedostatek je ta, da je postavilo sedajno vodstvo dr. Treitl-na, zdravnika v Ptuji, kot edinega blagajniškega zdravnika.

Ta dr. Treitl ne razume niti besedice slovenski, vendar pa bi moral tudi slovenske pomočnike in delavce vračiti.

Vidi se, da temu vodstvu ni do tega, da pomagači, učenci in delavci slovenskih obrtnikov dobijo zdravniške pomoči; čeravno slovenski obrtniki mnogo plačujejo v to blagajno, se jim dostikrat zdravniška pomoč brez vzroka odreče ali pa je sploh ni dobiti, ker dr. Treitl ne razume nič slovenski.

Drugi veliki nedostatek je ta, da glasoviti J. Spritzky kot blagajnik te blagajne, potuje večkrat na troške te blagajne, čeravno to ni potrebno.

Sploh je pa ta gospod za svojo delo previsoko plačan, in za gotovo je upati, da če Slovenci prihodnjic zmagajo, se troški uprave znižajo. Vsled tega bo pa tudi mogoče, prispevke obrtnikom in delodajalcem znižati.

Kričeča krivica je za slovenske pomočnike in sluge, če so nemčurski vedje te blagajne proti slovenskim obrtnikom tako brezobzirni in sovražni, da jim celo zabranijo takega zdravnika, n. pr. gospoda dr. Bela Stuhca, ki razume slovenski jezik in ki toraj zamore bolnika razumeti in mu zdravje s svojo učenostjo spet pridobiti.

Toraj, slovenski župani in obrtniki, pozor za nove volitve!

Od Save. (Centralna posojilnica slovenska). Dopis „Od Drave“ v zadnji številki „Domovine“ odsvetuje slovenskim posojilnicam, da se bi tej zadrugi kot združnice pridružile. Svoj svet opira na to, da večje posojilnice še niso k tej zadrugi pristopile, in na to, da ima ona neomejeno zavezo. Poglejmo si te razloge od bliže, pa bomo videli, da so ničevi. K „Centralni posojilnici slovenski“ je pristopilo že 22 posojilnic, med katerimi so nekoje dokaj stari, čvrsti, spoštovani zavodi. Pristopile so pa te posojilnice le iz domoljubja, in le nekatere so dobile od zavoda hranilne vloge po 4¹/₂%, 4³/₄% in 5% obrestovanja, kar je bilo za nje dokaj ugodno. Da se dopisnik nad „neomejeno“ zavezo „Centralne posojilnice slovenske“ spodtika, to se nam čudno zdi. Dopisniku je gotovo znano, da imajo skoro vse slovenske posojilnice neomejeno zavezo.

Izmed 150 slovenskih posojilnic jih ima več kakor 120 neomejeno poroštvo, in v novjšem času se nobena posojilnica ne osnuje več z „omejeno“ zavezo.

Na Štajerskem je več kakor 30 posojilnic z neomejeno zavezo, ena sama (mariborska) ima omejeno poroštvo. Ako bi se bila osnovala „Centralna posojilnica slovenska“ z omejeno zavezo, pozneje ne bi se mogla pretvoriti lahko v zadrugo z „neomejeno zavezo“. Zakaj radi tega svariti posojilnice pred njo? Ako ste dosledni, morali bi svariti slovensko občinstvo sploh pred posojilnicami z neomejeno zavezo. Recimo, posojilnica v C. ima neomejeno zavezo. K tej posojilnici namerava kot združnik pristopiti domoljub A, ki premore milijon goldinarjev. On se namerava torej z vsem svojim imetjem zavezati pri tej zadrugi. Ako ste dosledni, svarite ga pred tem korakom.

Ali mu hočete mar svetovati, da pristopi k nemški kranjski hranilnici v Ljubljani? Temu zavodu, ki ni zadruga z neomejeno zavezo, ki ni niti zadruga z omejeno zavezo, ampak samo društvo, je slovenski narod na Kranjskem zaupal čez 30 milijonov goldinarjev. Z dobičkom, ki ga napravi, podpira nemštvo na Kranjskem. Ali hočejo torej slovenske posojilnice in slovenski domoljubi take in slične zavode podpirati? Vstvarimo si rajše sami male in velike denarne zavode! Ne odsvetujmo snovanje ne zadrug ne društev, ne denarnih in drugih zavodov! Kako so nastali „Narodni domi“ v Celji, Ptuji, Breži-

cah in drugod? Le s pomočjo slovenskih posojilnic z neomejeno zavezo. Ne bodimo torej needini, malodušni, brezsrčni! Naj ne podira sosed sosedu hiše! Vsaj se nam Slovanom dosti očita že nesloga! Spoštujmo se sami, da ne postanemo podlaga tujčevi peti!

Narodno-gospodarske novice.

Nova perutninska bolezen.

Že nekaj časa uničuje razno našo perutnino neka nalezljiva bolezen, takozvana perutninska kolera (perutninski tifoid). Ministerstvo notranjih zadev pobrinilo se je pravočasno za ta okuževalni pojav ter si dalo uradno poročati iz vseh krajev države o nastopu in razširjanju te bolezni. Iz teh uradnih poročil posnemamo, da je perutninska kolera, kakor so sploh vse novodobne bolezni in ujme, najsiboda na živalstvu ali rastlinstvu pri nas zadnja leta, tujega izvora. Tudi perutninska kolera pojavila se je v začetku zgolj na tujih, privaženih perutninskih plemenih; najčešče so bile italijanske in ruske perutninske pasme razširjateljice te kužne bolezni.

Skoraj čisto z lahka izognili bi se dovažanju tujih perutninskih plemen, ali bi bili vsaj oprezni pri nakupovanju istih

Obrtna statistika nam pove, da se je v letu 1897. privažalo v našo monarhijo žive perutnine v vrednosti 2,281.620 gl., izvozilo pa za 7,009.519 gl. — dokaz, da se goji pri nas znatna reja perutnine. Vendar bi se dalo v tem oziru še mnogo povzdigniti ter bi pri dobri volji se prav lahko odkrižali vsakega privažanja iz tujih držav, tembolj, ako vemo, da so ta tuja plemena kriva, da se razširja pogubna bolezen med našo perutnino ter nam tako okužuje važen gospodarski promet.

Ravno tako prevladujoč je bil naš izvoz jajc, beljakovine in rumenjaka v pretečenem letu. Izvozilo se je namreč te tvarine za 43,977.163 gl., privožilo iz tujih držav pa le za 13,309.498 gl. Tudi tukaj bi se lahko izognili premočnemu dovažanju iz dežel, kjer je že bolezen med perutnino razširjena. Največ perutnine in jajc izvažajo se iz naše monarhije v Nemčijo, a tudi izvoz od tam ni opasen, ker v tej državi še do sedaj bolezen ni konstatirana.

Priporočati je tedaj našim kmetovalcem, da po možnosti le malokaj kupujejo perutnino od potovalnih prodajalcev, tembolj pa se trudijo, da se reja domače perutnine povsod oživi in povzdigne ter pitana perutnina potom gospodarskih zadrug vspešno in pravočasno razpečava. Kjer se pri nas posebno pečajo z rejo in prodajo perutnine, kazalo bi v to svrhu osnovati posebne zadruge, kakor jih imamo za mlekarstvo, sirarstvo i. dr.

Ako se kje pokaže, da perutnina opasno zboli ali pogine, naznani naj se to takoj občinskemu predstojništvu, obolela žival loči se naj od zdrave ter se pošlje poštine prosto jedna ali več poginjenih živali okrajnemu živinozdravniku, da določi vzrok bolezni in smrti. Ta opreznost je prepotrebna v interesu našega kmetijstva, čegar zdatna panoga je baš perutninstvo.

Kakor hitro je okrajni živinozdravnik konstatiral smrt katere perutnine za imenovano kolero, zapreti je vso še zdravo perutnino prav varno, da ne pride do nje perutnina iz neokuženih dvorišč v kakeršno dotiko. Poginjeno perjad pa je zažgati ali vsaj pol metra globoko pokopati.

Odpadke, ostanke piče in drugačne odpadke snovi pograbititi je skrbno vsak dan ter jih zažgati ali zmetati v posebno jamo, kjer se potrosijo z apnom. Če pa po ine vsa perjad katerega dvora, ali se po preteku 10 dni ne pokaže nobeden slučaj nove obolezni, osnažiti je vse prostore in vsa orodja, ki so bila s perutnino v kakšni koli dotiki, z lugom ter politi z raztopljenim apnom.

Važna panoga pri našem narodnem gospodarstvu je reja perutnine, občutljiva škoda bi bila, ako bi se ne brigali pravočasno za odvritev preteče nevarnosti.

Sejmi.

Dne 26. avg. v Ljubnem in Turniščah. Dne 27. v Poljčanah, v Brežicah. Dne 29. na Muti, v Celju, Mozirju, Žalcu, pri Sv. Trojici na Goriškem, v Svičini, Poljčanah. Dne 30. na Hajdini. Dne 31. v Imenem. Dne 1. sept. v Turniščah, Arnovčah. Dne 2. v Spodnji Polskavi in v Trnovcih.

Koledar.

Petek (26.) Ceferin, papež; Samuel, prerok. — Sobota (27.) Jožef Kalas.; Natalija. — Nedelja (28.) 13. pobinkoštna. Avguštin, škof. — Ponedelj. (29.) Obglav. Jan. K. — Torek (30.) Roza Liman, d. — Sreda (31.) Rajmund Nonat, sp.; Izabela, dev. — Kimovec ali september. — Četrtek (1.) Tilen, spozn.; Egidij, opat. — Mlaj dne 31. ob 1. uri 56 minut zvečer.

Loterijske številke.

Gradec 20. avgusta 1898:	22, 15, 50, 26, 10
Dunaj " " " "	68, 63, 22, 67, 55

Zahvala.

Vsem dobrotnikom in dobrotnicam v Ljutomeru, ki so s svojimi darovi in z obilnim obiskom omogočili, da se je 15. avgusta 1898 tombola v korist gasilnemu društvu v Pristavi tako sijajno vršiti mogla, izreka v imenu gasilnega društva v Pristavi pri Ljutomeru iskreno zahvalo.

Franc Fras
t. č. načelnik.

Zahvala.

Vsem slavnostnim gostom, ki so prišli iz Trsta, Ljubljane, Sevnice, Laškega trga, Zalca, St. Petra, Griž, Skal in Kaplje, in tistim domačinom, ki so s svojim obiskom nas osebno počastili in cesarsko slavnost dne 21. avgusta 1898 v St. Pavlu s svojo pričujočnostjo povzdignili in dvema gospodoma iz Dunaja, ki sta zdatno denarno podporo za vstopnino poslala, — in gospodu Zanieru v St. Pavlu za slavnostni prostor se tem potom izreka najtoplejša in presrečna zahvala.

Braino društvo v St. Pavlu v Sav. dolini
dne 22. avgusta 1898.

Za odbor: **Jos. Vidic**, t. č. predsednik.

Zahvala.

Podpisano šolsko vodstvo izreka tem potom najtoplejšo zahvalo vsem tistim, kateri so darovali povodom blagoslovljenega jubilejne zastave in šolske veselice na kakoršni koli način za nežno mladino. Posebno hvalo zaslužijo pa č. g. dekan škalski za gniljivi govor pred blagoslovljenjem zastave, velespoštovana gospa Ana Kern-ova za njeno veliko požrtvovalnost, velebenjene dame, katere so se trudile z obdarovanjem otrok pri veselici, kakor tudi tukajšnji čitalnični pevski in tamburaški zbor, ki je vpletel zelo fino nekaj prav izbornih točk.

Vsem skupaj kličem torej še enkrat prisrčno: „Bog Vam plati!“

Šolsko vodstvo v Šoštanji, dne 24. avgusta 1898.
Fran Hernaus in. p. nadučitelj.

V najem se odda

lepa prostorna klet ter svetlo in zračno skladišče. Za prodati pa je kakih 50 dobro shranjenih vinskih sodov. Oddati je tudi lepo poletno stanovanje

F. Janesch

(236) 2—1 Glavni trg št. 16 v Celji.

Prodaja posestva.

Dva vinograda z letošnjo trgatvijo, potem lep gozd, vse skupaj okoli 3 orale zemlje, klet in poslopje za viničarja, lepa lega, krasen razgled na Starem gradu proda se za 1200 gl.

Nadalje so na prodaj lepe njive in travniki ter stavbeni prostori po eden goldinar štirjaški seženj v Gaberjih blizu mesta. Proda se tudi par konjev in dva teška voza.

Ponudbe naj se pošiljajo g. Jož. Kosem, tajniku okr. zastopa v Celji. (236) 3—1

Podobice za I. sv. obhajilo

kakor tudi različne druge podobice se dobe po jako nizki ceni v trgovini

D. Hribar-ja
v Celji.

Med. univ. doktor
IVAN GEIGER
okrožni zdravnik
v Krškem

uljudno naznanja, da ordinuje vsaki dan, izvzemši nedelje in praznike popoldne, od 9.—12. ure predpoldne in od 2.—4. ure popoldne. (233) 3—1

Pozor! **Novi, fini, dobri** **svinčniki** **Pozor!**

"Družbe sv. Cirila in Metoda".

Z načelom, da kar se zalaga pod imenom dične naše družbe — mora biti najboljša kakovosti, da se obdrži in ostane v trajni rabi, založil sem s priloženjem slavnega vodstva **novej, fine svinčnike** v korist "Družbe sv. Cirila in Metoda", izdelane od prve svetovne firme te stroke: **L. C. Hardtmuth na Dunaju**.

Da se udomačijo ti novi, edino dobri svinčniki v vsaki narodni hiši, po pisarnah in šolah in da se moje dobro blago ne zamenja s kakimi slabimi izdelki, izdanimi na ime družbe, zato

zahtevajte, kupujte in v lastno korist rabite le svinčnike, ki imajo poleg družbenega imena utisnjeno tudi tovarniške znamko

L. C. Hardtmuth.

Moje blago je prima-blagu. Le k prima-blagu pri utisne firma L. C. Hardtmuth svojo znamko.

Cena svinčnikom je po 1, 2, 3, 4 in 7 kr. kom.; v dvanajstih cenah, prekopovalcem rabat. Zalaga in prodaja

Ivan Bonač

trgovina s papirjem in šolskimi potrebščinami v Ljubljani. Založnik priznani najlepših slovenskih razglednih dopisnic v korist "Družbe sv. Cirila in Metoda" s podobo nje prvomestnika veleč. gosp. Tomo Zupana.

Cena za komad 5 kr., 100 komadov 4 gl. franko.

Prezajem naročila za izdelovanje razglednih dopisnic v eni ali več barvah. Prosim, da se mi iz vseh krajev slovenske zemlje, kjer še nimam zvez, pošlje po 10 razglednih dopisnic proti takojšni odškodnini. (196) 6-6

Prostovoljna zemljišna dražba!

Na prošnjo dedičev dne 19. avgusta 1897 v Šmarji pri Jelšah umri c. kr. poštarici in posestnici, gospej

Ani Skaza

se bode vršila dne **15. septembra 1898**

ob 9. uri dopoldne pri podpisani c. kr. sodnji prostovoljna dražba zapušinskih zemljišč vl. št. 65, 66, 67, 68, 69, 70, 71, 72, 73, 74, 75 kmeč. obč. Šmarje, vl. št. 92 kmeč. obč. Sv. Tomaž, vl. št. 163 kmeč. obč. Preloga, vl. št. 90 kmeč. obč. Sv. Barbara, vl. št. 64, 65, 67, 68, 69 in 164 kmeč. obč. Ješovec.

Zemljišča merijo 71 hektarov, 8 arov, 42 kvadr. m, so bila sodno cenjena na 43327 gl. 98 kr., se nahajajo v trgu Šmarje pri Jelšah in v njegovi najbližji okolici. Poslopja na zemljiščih so v dobrem stanju.

Zemljišča se bodo prodajala v različnih skupinah, ktera so se napravila po njih naravni legi, ter se bodo prodala le za ali čez cenitveno vrednost.

Kdor hoče dražbati, mora položiti 10% vadij.

Dražbeni pogoji se lahko pogledajo v uradnih urah pri podpisnem sodišču ter pri zastopniku dedičev, gospodu dr. Jos. Georg, advokatu v Šmarji, kateri daje tudi vsa druga pojasnila.

C. kr. okrajna sodnija v Šmarji dne 5. avgusta 1898.

(239) 2—2 C. kr. okr. sodnik: Mule.

(231) **Ivan Kaukler**
naučitelj

Valentina Kaukler roj. Grošelj
pomočiteljica

poročena.

V Vurbergu, 24. avgusta 1898.

Vožnje karte in tovorni listi

(160) 42

Ameriko.

Kralj. belgijski poštni parnik Red Star Linie iz Antverpna naravnost v **Novi Jork in Filadelfijo**.

Koncesijovana od visoke c. kr. avstrijske vlade. Pojasnila daje radovoljno koncesijovana potovalna pisarna

E. Schmarda

v Ljubljani, Marje Terezije cesta št. 4, (prilije na levo).

Občina Teharje

išče občinskega redarja, stalna plača na mesec 17 gl., prosta uradna obleka in stanovanje. Ta služba je posebno pripravna za kakega rokodelca, ker ima dovolj časa za postranski zaslužek. Pogoji so: neomadežvani značaj, znanje čitanja in pisanja. Oženjeni in dosluženi vojaki imajo prednost. — Dotične prošnje se imajo do 5. septembra t. l. županstvu na Teharje poslati.

(235) 2—1

Jože Rebov, župan.

Zahvala.

Podpisano šolsko vodstvo se v imenu šolske mladine presrčno zahvaljuje vsem dobrotnikom in dobrotnicam za denarne darove, s katerimi se je omogočilo nakupiti jedil in pijač toliko, da se je moglo dne 11. avgusta t. l. povodom cesarske slavnosti in koncem šolskega leta okoli 350 šolarjev dostojno pogostiti.

Bog povrni!

Šolsko vodstvo št. Pavel, dne 12. avgusta 1898

Josip Vidic, šolski vodja.

št. 1877

RAZGLAS.

Za Gaberje in Spodnjo Hudinjo določile so se vsled sejnega sklepa dne 24. julija 1898 nove ceste in bodoče stavbene črte. Dotični načrt leži tu-uradno na ogled skoz 14 dnij. Vdeleženci smejo zoper to vložiti tu-uradno ugovor do včevši 8. kimovca 1898.

Županstvo celjske okolice, dne 25. avgusta 1898.

(234) 2—1

Glinšek.

Krepkega učenca

iz dežele, z dobrimi šolskimi spričevali, sprejme se takoj v trgovino z mešanim blagom. Kje, pove upravništvo „Domovine“ v Celji. (236) 3—3

Prostovoljna prodaja

(235) 3—3. kmetije v Levcu pri Celju.

V nedeljo 21. avgusta popoldne ob 2. uri razprodajal bodem na kose njive (11 oralov), hmelovve vrte (7 oralov), travnike (20 oralov), hoste (26 oralov) in dva vinograda (4 orale), skupaj 68 oralov. — Ako se prodaja 21. avg. ne bode dokončala, ponavljala se bode prodaja v ponedeljek 22. avgusta ob 9. uri predpoldne. — Kupci so povabljeni v Levce k mojemu posestvu.

Plačilni pogoji so ugodni.

Posestvo se tudi skupaj prod.

Adalbert Walland, prej pri Gregulu.

Vinko Čamernek

kamnoseška in podobarska obrt v Ljubljani

nasproti mestne elektrarne.

Priporoča se častiti duhovščini v izvršitev umetnih in kamnoseških del kakor: altarjev, prižnic, obojajitnih niz. krstnih in kropilnih kamnov

priporoča svojo veliko zalogo vsakovrstnih grobnih spomenikov iz raznih marmorjev in granitov. Izvršuje

kompletne rodbinske rakve in spomenike.

Strugarnica marmorja z električno silo.

Obrise in proračune na zahtevanje zastonj in franko!

Morie Rauch

steklar v Celji, Rotovška ulica št. 4.

Priporoča sl. občinstvu steklene črke v raznovrstnih barvah, kakor: črne, bele, emajlirane, zlate in srebne, jako pripravne za napise pri tverdkah in reklamah; prav lepe in cene. — Gostilnam posebne izjemne cene pri vrčih, steklenicah, kupicah, krožnikih, skledah itd. iz porcelana ali kamenine. Prevzame vsakovrstna steklarska dela, kakor: šipe pri hišnih in cerkvenih oknih, stehah itd. po neverjetno nizkih cenah. Razpošilja steklo, porcelan, ogledala, podobe, svetilnice itd. kakor tudi olnate barve za takojšno rabo, ki se brzo posuše.

Na razpolago ima tudi najlepši blesteči povlak, brunolin in vse vrste lakov. Prosim, da se prepičate z naklonjenim mi obiskom (221) 6—5

M. Rauch.

Uljudnej pozornosti posebno priporočeno!

V vsakem poštno-oddajnem okraju, v vsakej fari in po potrebi in želji tudi v vsakej občini, nastavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot **zaujni mož in posredovalec**

z ozira-vrednim postranskim zaslužkom, ki se vedno množi in mnoga leta traja, od nekega, čez trideset let obstoječega domačega denarnega podjetja, priznane zanesljivosti in prve vrste. Pismene ponudbe pod „20.298“, Gradec, poste restante.

Lampijone

za razne veselice v vsih velikostih in oblikah po jako niskih cenah, nadalje

sv. podobice fino izdelane

s slovenskim napisom priporoča čast. duhovščini novo-mašnikom in učiteljstvu trgovina

Dragotin Hribar-ja v Celji.

* Zunanja naročila izvršujejo se točno. *

Posestvo na prodaj.

Lepo, okoli 40 oralov veliko posestvo, novo, jako okusno sezidano gosposko hišo, zraven hiša za „majarja“ in s prostranimi, lepimi gospodarskimi poslopji, nahajajoče se v občini Sedlašek v Halozah, 2 uri od Ptuja tik okrajne ceste iz Ptuja v Krapino, se vsled ubitelskih ozirav za primeroma nizko ceno in pod jako ugodnimi plačilnimi obroki takoj prod. — Več pove

(134) 3—3 **Zofja Macun**

vdova c. kr. okr. sodn. pristava v Sedlašku p. Podlehnik (Lichtenegg in Steiermark).

Učenca, ki je dovršil meščansko šolo ali pa par razredov kake srednje šole, sprejme takoj v uk trgovina **Dragotin Hribar-ja v Celji.**

Slovenski in Slovenke!

Prava kava družbe sv. Cirila in Metoda, katero dobite v vsaki prodajalnici, daje najboljši okus in lepo barvo črni ali mlečni kavi, ako jo k isti rabite.

Zahtevajte torej le povsod to izborno domačo kavo.

Glavni zalagatelj: **Ivan Jebačič** (193) 10—10 Ljubljana.

Dr. Fran Mayer

odvetnik v Šoštanju

uljudno naznanja, da je v mesecu avgustu odprl svojo pisarno in da deluje v vsih pravniških poslih.

V Šoštanju, dne 10. avgusta 1898.

(233) 3—3